

Lian en André de Jel

De lengte van een schaduw

Hoe ver moet je gaan...

op de Pacific Northwest Trail.
1950 kilometer wandelen door de noordelijke wildernissen van Amerika.

2026 [Friendlyhiker.com](https://www.friendlyhiker.com)

Voor Roos

“Vier het leven en maak mooie herinneringen,
want niemand weet hoe lang hij leeft.”

Rozemarijn
† 31 jaar

Inhoud

Proloog 10

Deel 1: De schaduw 12

Onzekere start	13	Lily Lake	36
Noodzakelijke behoeften	17	Vergane glorie	40
Bloemetje van de dag	22	De volgvogel	42
Indianen casino	25	Nieuwsgierig aagje	44
Goede oude vriend	31		

Deel 2: De vreugde 48

Gouden mensen	50	Zwarte Mikado	86
'Indianen' taxi	53	Angstbeer	93
Geen permit en nu?	56	Eureka	96
Chief Mountain	60	Biker trash	100
Machtige pieken	64	Blote billentijd	103
Koude, natte voeten	67	Firewatch	107
Afscheid van Hiker Trash	73	Yaak	110
Witte bollenlaan	76	Paddo's	113
Grizzly Sam	79	Afvalrace	117
Huckleberryberenpoot	82	De waterspreeuw	120
Bugs & Moose	84	Geluksvogels	122

Deel 3: De pijn 126

Zwarte as	128	Bitterzoet	169
Verschrikkelijke Lions Head	130	Niet goed vanbinnen	176
Helemaal leeg	140	Hobo's in Republic	178
Onderkoeling	146	De inzinking	181
Denk je alles gehad te hebben	149	Op jacht naar water	184
Huckleberry burrito	153	De McRaes	186
Bedelaars	156	We zijn benieuwd...	189
De laatste loodjes	159	Gekke sprongetjes	191
Even bijkomen	162	De heuvel	194
Bear crazy	165		

Deel 4: De wildernis 198

Hillbillies	200	100 bomen per uur	222
Rookseizoen	202	Eremedailles	227
Lake Bonaparte	204	De Pacific Crest Trail	231
Alles gaat kapot	206	Natte bende	235
Vleermuizen in een koeienbak	209	Wakende uil	238
Oroville	212	De hemel is van ons	243
Goud gevonden	216	Dag baby beer!	245

Deel 5: De ontlading 250

Mount Baker	252	Hawaii	272
De val	257	Compassie	275
Droplul	262	Adembenemend mooi	279
Goden en geesten	265	De PNTA	281
De explosie	269		

Deel 6: De belofte 286

Verborgene bagage	288	De hurricane	304
Tim en Jeannie	291	Gewoon Lian	308
De Buckhorn wildernis	295	Beer Bonanza	311
Boven de wolken	297	Poema's!	314
Nou moe!	299	Hoh regenwoud	316
De race	301	De chirurg	319

Deel 7: Het licht 322

Waar reuzen slapen	324	De roes	338
La Push	328	Cape Alava	341
Vriendjes uit Alaska	331	De wilde Roos	344
Stelletje idioten!	333		

Epiloog 348

Kaart Pacific Northwest Trail 350

Proloog

Ik draai voor de laatste keer de sleutel in het slot. Het voelt vreemd, alsof ik nu al heimwee heb. Het waren ook een paar gekke weken. Roos, ons nichtje, vriendin, maatje... Ze zou met ons meegaan op deze tocht, maar helaas dacht de kanker daar anders over. 31 jaar, onbeschrijflijk wat dit met je doet.

Sinds haar overlijden, pas twee weken geleden, is ons huis een komen en gaan van familieleden en vrienden. Spontaan komen ze langs, om ons nog even te zien voor we weggaan, maar ook om het verlies te delen. Voornamelijk zijn het neven en nichten van ongeveer dezelfde leeftijd als Roos. We zien het aan hun gezichten: het komt hard binnen. Het besef dat niet alleen oudere mensen dit treft, maar dat kanker ook hen ieder moment kan vellen. Het is alsof ze ineens sneller volwassen worden.

Ik doe een paar stappen naar achteren en kijk nog eens goed naar ons huis. Dag lieve blokhut, tot over een half jaar. Mijn hand gaat langzaam over de balken van de veranda, alsof ik ze wil strelen. Ik wil eigenlijk niet weg, maar toch ook weer wel. Ik voel me verscheurd vanbinnen. Alsof ik moet kiezen tussen avontuur, familie en vrienden.

Ik draai me om en zie bij de oprit André praten met zijn vriend Chrétien, die ons straks naar het treinstation brengt. Ik wandel wat hun richting op. Een aantal groene kikkers springen vanaf de kant de vijver in. Eentje blijft in het eendenkroos naar me kijken. Hij kwaakt. Zou hij boos zijn of mij gedag zeggen?

Mijn ogen dwalen af naar de mooie waterlelies en de gele lissen. Ik zie daar nog een paar kikkers zitten. Geduldig staren ze voor zich uit naar het water. Wat zou er in hen omgaan? Misschien mediteren ze wel. Geen idee. Wie zal het zeggen? Zelfs een kikkerexpert weet niet wat er in een kikkerbrein omgaat. Een van hen slaakt een kreun, een soort mislukte kwaak. Hmmm... zouden ze weten dat we weggaan? Ik draai me om en loop voorzichtig verder. "Dag, lieve kikkers. Tot over een half jaar," roep ik naar ze toe.

Toch voelt het vreemd, alsof ik hol ben vanbinnen. Kom, Lian, haal adem. Zet je eroverheen! Je gaat weer iets supermoois doen!

De stem in mijn hoofd spoort mij aan om door te lopen, maar mijn gevoel vertraagt me. Tranen wellen op in mijn ogen. Ik zal ze missen: mijn familie, mijn vrienden en mijn kikkers.

Bij de auto haal ik de rugzak van mijn schouders en leg hem in de kofferbak. Het geplastificeerde fotootje van Roos, dat achter op mijn rugzak hangt, draait zich om. Ze kijkt me strak en lachend aan. Daar staat ze: fier, trots en vol zelfvertrouwen. Onze kleine bergsporter.

Ik pak het fotootje vast en draai het om. Op de achterkant staat haar motto: "Vier het leven!"

Ik moet grinniken en denk bij mezelf:

"Dat gaan we zeker doen, Roos. En jij, jij wandelt met ons mee!"

Deel 1
De schaduw

Onzekere start

Twee jonge zeearenden stijgen op van een dode boom die op het strand ligt, en vliegen laag over Lians hoofd. Ze bukt een beetje en kijkt ze verwonderd na. De arenden hebben nog niet de markante witte kop met zwart lichaam, maar rafelige lichtbruine streepjes tussen donkerbruine veren. Ze zien er een beetje haveloos uit. Ook hun snavels hebben nog niet dat felle geel dat zo typisch is voor een zeearend. Het is eerder zwartgrijs. Streng kijken doen ze al wel.

Traag verdwijnen ze uit het zicht en ik kijk weer wat voor me uit. De geur van het rottende zeewier streelt mijn neus. Gek dat zo'n geur je zo gelukkig kan maken. Niet dat het echt lekker is, maar het geeft me het fijne gevoel van buiten zijn, aan een kust vol leven. Hier is de natuur nog echt de natuur, en heb ik het gevoel dat ik in mijn pure element ben. Het maakt me blij vanbinnen.

Vandaag is de eerste wandeldag. Hier, onderaan Fort Casey, een oud militair complex, hebben Lian en ik besloten de reis te starten. Dit is niet het officiële startpunt, dat is Glacier National Park, zo'n 1700 kilometer oostwaarts via de trail. Bijna iedereen begint daar en dat wilden wij eigenlijk ook, maar voor de zekerheid beginnen we anders. Niet in één keer van begin- naar eindpunt lopen, maar eerst een weekje rustig langs de prachtige kust wandelen, gewoon om te proberen. Starten in Glacier National Park betekent namelijk direct flink klimmen en dalen. Dit kusttraject daarentegen gaat lichtjes op en neer. Ideaal om te beginnen, en dat heb ik nodig. Negen maanden geleden onderging ik een kijkoperatie aan mijn rechterknie. Volgens de arts zou ik binnen een paar weken hersteld zijn. Dan kon ik weer dansen of tennissen. Niet dat ik dat van plan was, maar ik begreep wat hij bedoelde.

Nu, negen maanden later, is het maar de vraag of wij deze lange en zware tocht wel gaan halen, want mijn revalidatie verliep slecht. Er is nog steeds een constant aanwezige scherpe pijn in die knie, en niemand lijkt dit op te kunnen lossen. De chirurg zei vlak voor ons vertrek: "Je moet er maar mee leren leven." Maar dat kan ik niet. Lange afstanden door de wildernis trekken is wie ik ben, niet wat ik doe. Ik heb daarom maar een enorme pot sterke 'vitamine-I' (ibuprofen) in mijn rugzak gestopt en een goede kniebrace om. Ik heb enorm veel zin in dit avontuur, maar toch voel ik de spanning. Hoe ver kan ik dit lichaam nog pushen? Ik zucht een beetje. Roos, mijn knie... Het hangt als een schaduw over ons heen.

We hebben afgesproken dat, als het echt niet gaat, we met de trail gaan stoppen en iets anders doen. Maar, waar ligt precies de grens van '*als het echt niet gaat*'? Geen idee, ik denk dat ik die zin ook niet echt begrijp. Gewoon wat meer I erin en het gaat weer perfect. Lian denkt daar duidelijk anders over. Vitamine I wil ze niet. We gaan het wel zien. Laten we eerst dit korte traject maar eens proberen.

Het was sowieso spannend de afgelopen dagen. We verbleven in Seattle bij onze vriend Tim, een ervaren langeafstandswandelaar die we voor het eerst op de Pacific Crest Trail hebben ontmoet. Seattle was een race tegen de klok. We moesten ontzettend hard werken om al onze voedselboxen voor de komende anderhalve maand op orde te krijgen. Om mijn knieën minder te belasten, besloten we meer bevoorradingspunten in te plannen dan gebruikelijk. Dus in plaats van zes- of zevendaagse trajecten, werden dat drieënhalf tot maximaal vijf dagen. Het gevolg was dat we bijna twee keer zoveel boxen als normaal verstuurd.

Afgezien van ons persoonlijke gestress was het verder erg tof bij Tim en zijn vrouw Jeannie. We werden compleet in de watten gelegd. Een eigen verdieping om al onze boxen te maken, een auto om de boodschappen mee te doen en gezellig samen uit eten, waardoor we ook tijd hadden om bij te kletsen. Tim is een prachtig warm persoon en niet alleen onze vriend, maar tijdens deze tocht ook een soort persoonlijke Trail Angel. Dat is iemand die volledig vrijwillig langeafstandswandelaars helpt met bijvoorbeeld het geven van een lift, of eten en drinken. Maar ook kosteloos een slaapplek aan kan bieden - zie ook ons boek: Een half jaar met drie onderbroeken, de Pacific Crest Trail. Zo bracht Tim ons net helemaal naar hier. Wat voor hem tweeënhalf uur heen en ook weer terug betekent. Hij wilde er niet eens de brandstofkosten voor hebben. Echt een superevent!

En hier staan we dan. Alleen met z'n tweeën. De stilte is onwerkelijk, bijna overweldigend na het rumoer van de stad. Het is windstil en het water voor ons is rustig, bijna vlak. Wat verder in zee zien we de groene bovenkant van het kelpwoud: meterslange slierten zeewier die onder water een mysterieus bos vormen. Daartussen rollen zeeotters vrolijk heen en weer, terwijl naast hen een paar zeekoeten rustig ronddobberen. Weer wat verder is aan de ene kant de volledige open oceaan zichtbaar, en aan de andere kant Puget Sound: het enorme fjordencomplex dat landinwaarts gaat. Zo te zien stroomt het daar erg hard, het water kolkte zelfs.

Het traject dat we nu gaan wandelen is ook onderdeel van de PNT en kan alleen gedaan worden bij laag water, omdat we letterlijk onder de kliffen gaan lopen. Het is ondertussen half zeven in de ochtend en volgens de getijdetabel begint nu de kentering. Het wordt eb en de zee begint langzaam zichtbaar terug te trekken. Kalmpjes kabbelt het water over de ronde grijze stenen die hier het strand vormen.

Lian neemt de eerste stappen langs de waterkant. Haar schoenen zakken weg en maken een knarsend geluid dat goed hoorbaar is. De waterlijn is bezaaid met drijfhout, wat hier misschien al honderden jaren ligt. Op sommige plekken is het wit uitgeslagen. Rotten zal het wel niet meer, door al dat zout dat erin getrokken is. Dit beeld, samen met de rottende geur van het zeewier en al die hoge naaldbomen op de kliffen, het roept een intens gevoel van wildernis op. Iets waar ik ook op gehoopt had bij deze fjorden. Het lijkt op wat we in Canada en Alaska hebben gezien. Prachtige bergen in de verte met daarvoor de vele kleine eilanden van de scherenkust.

Ik kijk naar de steile klif naast mij en zie dat de zee daar veel zand heeft weggeslagen. Grote wortels proberen daar krampachtig voldoende houvast te vinden en kunnen nog net hun bomen staande houden. Ik grinnik en stel me voor dat ze loskomen en weglopen, zoals de wandelende Enten uit de wereld van Tolkien.

Lians roepende stem haalt me abrupt uit mijn dagdromen. Ze heeft twee kelpstengels opgepakt. Aan het einde daarvan zitten de typerende ronde bollen met lange slierten breed zeewier eraan. Ze houdt de bollen naast haar oren en steekt haar tong uit. Ze wiebelt heen en weer en het kelp lijkt ineens op een groot, wild bos haar. Gelijk schiet ik in de lach. "Je bent net een zeemonster!" roep ik vrolijk. Ik loop naar haar toe en geef haar een flinke kus. "Kom, moppie, laten we gaan," zegt ze terug. Ze laat het kelp vallen, pakt mijn hand en trekt me vooruit met de energie van een kind dat iets moois heeft ontdekt.

En zo zetten we samen onze eerste stappen in het wiebelige grind. Het lopen is lastig. Mijn knie gaat alle kanten op, en ik voel de eerste scherpe pijn al opkomen...

Noodzakelijke behoeften

André lacht breeduit en verklaart me voor gek. We wandelen nog maar een paar dagen langs de kust, er zit nog amper stof op ons, en ik heb nu al een vreselijke behoefte aan iets lekkers.

Zoals een Applefanaat, die midden in de nacht voor een Apple Store met zijn slaapzak in de rij wacht voor zijn nieuwe iPhone-junkiefix, zo voel ik de drang naar goede koffie. Want in de VS kom je die zelden tegen. Meestal is het slap, waterig en heeft het veel te lang op een warmhoudplaatje gestaan. In Seattle, Portland of San Francisco vind je wel hippe tentjes waar je op een zonnig terras kunt genieten van een cappuccino of verse muntthee, maar langs een trail is het andere koek. Dit moment moet ik pakken!

Met mijn rugzak op sta ik in een rij bij een soort McDrive, maar dan voor koffie. Voor me staan drie grote pick-ups en achter me nog een paar. De bestuurders zitten lui in hun stoelen terwijl dikke zwarte rookwolken uit de uitlaten kringelen. De rook vult mijn neus. Niet bepaald gezond, maar het kan me niet schelen. Ik heb er zin in!

De voorste wagen ontvangt een aantal grote koffiebekers en rijdt weg. Nog even, en dan is het mijn beurt. Mijn blik valt op een gigantische chocolate chip cookie op de vensterbank bij het raam. Hij is bijna zo groot als mijn hoofd en dik als een stoeptegels. Er liggen er nog drie. "Hopelijk neemt die auto voor me ze niet allemaal mee!" schiet er door mijn hoofd. Snel kijk ik door het achterraam: één chauffeur, gelukkig. Die lust vast geen drie koekjes.

Op de gevel van het gebouwtje staat in grote sierlijke letters 'Jasmin Espresso', met daaronder een lange menukaart: espresso, latte, mocha, cappuccino, white mocha... Zal ik een cappuccino met karamel nemen? Of met amandel? Misschien toch een witte mocha? Zoveel keuze!

"Waarmee kan ik u helpen?" vraagt een jonge vrouw vanuit het kleine hokje. Ze ziet eruit om door een ringetje te halen: slank, mooi opgemaakt, en met lang bruin haar dat bijna tot haar middel valt. Waarom kan mijn haar nooit zo lang worden zonder dode punten?

"Allereerst deze drie mega-cookies," begin ik. "Eén voor vandaag, één voor morgen, en misschien wil André er ook wel een." Ze moet lachen.

“En een cappuccino grande graag, met karamel.”

“Een enkele of een dubbele shot espresso?” vraagt ze. Yes! Ze snapt het. “Dubbel graag. En voor mijn man een latte macchiato, twee shots, ook met karamel.”

André staat verderop nog steeds te filmen en grijnst breeduit, achter me is de rij inmiddels uitgegroeid tot een ware file. Ik steek lachend een duim naar hem op. De koffie wordt gemalen, de melk wordt opgeschuimd, en niet veel later krijg ik twee dampende bekers aangereikt. “Verder nog iets?” vraagt ze vriendelijk. Ik kijk even naar wat er nog meer op de vensterbank ligt, maar houd me in. “Nee, dank u. Een goede cappuccino en zo’n gigantische chocolate chip cookie is voor mij, als CookieMonster, de trail-naam die ik op de Pacific Crest Trail kreeg, meer dan genoeg. Ze lacht en rekt af.

Dat is dan \$16,75.” Wow, meer dan ik had gedacht, maar ach, waarom niet? Ik rond het af naar 20 dollar, want ik heb begrepen dat in de VS, mensen in dit soort baantjes geen salaris krijgen en alleen moeten leven van fooien. Ik loop richting André, ga daar zitten, neem een hap van het mega-cookie en geniet intens. En, met deze hoeveelheid calorieën kan ik er weer zeker een uur tegenaan!

Noodzakelijke behoeften. Als er iets is dat een langeafstandswandeling naar boven brengt, dan is het dat wel. Dingen die je thuis vanzelfsprekend vindt, krijgen hier een heel andere waarde. Zoals een douche.

Een paar dagen na mijn koffiemoment wandelen we vroeg in de ochtend een klein jachthaventje binnen. Kleine zeilbootjes liggen er aan verschillende steigers en het zachte getingel van hun touwen die in de wind tegen de masten aan tikken, is duidelijk hoorbaar.

Het is hier mooi. Het haventje ligt aan een smal fjord genaamd Deception Pass. Steile wanden rijzen loodrecht uit het blauwe water omhoog. Hier en daar houden kleine boompjes zich krampachtig vast aan een richel, om maar niet naar beneden te vallen. Met vloed perst de oceaan zich door een nauwe opening het fjord in, om er met eb, met grote draaikolken, weer uit te gaan. Het is indrukwekkend om te zien.

“He!” zegt André plotseling. “Bij jachthavens zijn vaak douches voor schippers en vissers. Misschien is dat hier ook zo. Dan kunnen we onszelf en onze kleren een goede schrobbeurt geven.” Die gedachte alleen al laat me opleven. “Een uitstekend idee!” antwoord ik vrolijk. “Bij mij voelt alles klef,” vervolgt hij, “laten we hopen dat er warm water is. Mijn kleren schuren aan alle kanten.”

Ik knik begrijpend. Bij hem zit alles strakker sinds zijn ‘prewandelingse genietmodus’. Hij heeft zich thuis goed laten gaan en dat merk je nu. Strak zittende kleren, en schurende naden.

“Wat denk je van dat huisje?” Ik wijs naar een houten gebouwtje met enkele bankjes. “Als er geen douche is, kunnen we hier in ieder geval even rusten.” We lopen eromheen en proberen wat deuren. Nee, alleen twee toiletten, waarvan er één op slot is. Ik loop wat verder totdat ik om de hoek nog een deur vind. Ik trek eraan... en bingo! “Hé, André! Hier moet je zijn! Ik heb iets gevonden!” Vol enthousiasme trek ik de deur verder open en stap de ruimte binnen. Het is best groot. Aan de ene zijde is een klein bankje tegen de muur gemonteerd, zoals je dat ook hebt in kleedkamers van zwembaden en sportscholen. Daarboven hangt een betaalautomaat, en, tegen de andere wand is een douchekop zichtbaar! Gelijk zet ik mijn rugzak op het bankje om de plek te claimen en doe de deur weer open.

“Ik geloof dat we geluk hebben, kijk eens!” Met een grote grijns laat hem de douche zien. “Wow, dat is mazzel hebben. Doet ‘ie het ook?” Vragend kijkt hij me aan. “Weet ik eigenlijk niet, laten we het proberen.” Ik draai aan de kraan. Er komt water uit, maar het is steenkoud.

“Kwartjes,” mompelt André achter me. “Vier kwartjes voor drie minuten staat op dat ding.” Hij pakt zijn portemonnee en kijkt erin. Hij zucht. “Ik heb maar twee kwartjes, en jij?” Ik weet het antwoord al, ik hoeft niet te kijken. “Niets. Ik heb al mijn losse geld als tip weggegeven bij onze koffie van een paar dagen geleden. Maar ik heb buiten wat mensen rond zien wandelen, misschien kan iemand ons helpen met wisselen.”

We vragen de ene voorbijganger na de andere, maar niemand kan wisselen. Net als we op het punt staan om op te geven, parkeert er een grote witte pick-uptruck met het logo van de National Forest Service op de zijkant. Gelijk lopen we eropaf.

Ik klop op het raam. Het schuift langzaam omlaag en een gezette ranger kijkt ons met een glimlach aan. “Hoi, ben jij van de boot?” vraagt hij. Even ben ik van de leg. Hoezo boot? Zie ik er nu echt uit als een schipper, met al dat stof? Ik herpak mezelf. “Nee, niet van een boot. Maar we vroegen ons af of u misschien kunt helpen. We willen douchen, maar hebben niet genoeg kwartjes. Kunt u misschien wisselen?” Even kijkt de ranger me verbaasd aan. Dan schudt hij nee. Zijn collega in de passagiersstoel doet hetzelfde. “Sorry, maar we hebben geen kleingeld bij ons.” Teleurgesteld laat ik mijn hoofd

zakken, maar op het moment dat ik me wil omdraaien, zegt hij ineens: "Wacht. Volgens mij ligt er in het dashboardkastje nog een dollar aan kwartjes. Het is niet veel, maar het is iets." Mijn ogen lichten op. "Dat zou geweldig zijn!"

Hij pakt de muntjes en overhandigt ze. Ik geef hem mijn vijf-dollarbiljet. Vragend kijkt hij me aan, waarop ik antwoord: "Het spijt me, maar kleiner heb ik niet. Weet u wat, houdt u de rest maar. Koop er een lekkere koffie van of iets anders. U heeft ons tenslotte geholpen." Hij kijkt ernaar en schudt resoluut zijn hoofd. "Wij zijn park rangers, mevrouw, wij mogen geen geld aannemen." Rustig kijkt hij me aan en geeft het biljet terug. Een diepe zucht komt over mijn lippen en mijn schouders zakken. Ik pak het biljet aan, haal de kwartjes weer uit mijn broekzak en steek mijn hand naar hem uit. Hij lijkt ze te pakken, maar dan vouwt hij mijn hand dicht. Met pretoogjes kijkt hij me aan. "Hou de kwartjes maar. Volgens mij wil je echt heel graag douchen, of niet?"

Weer ben ik even van de leg, maar al snel kijk ik vrolijk naar hem terug. Wat een vent. Geweldig! We bedanken hem uitbundig en lopen terug naar de douche. Zes kwartjes. Net genoeg voor vier minuten doucheplezier voor twee mensen én een hele was.

"We doen het zo," zeg ik terwijl André wiebelend op één been zijn broek probeert uit te trekken. "Eerst alles inzepen onder de koude douche. Daarna spoelen we om de beurt af en wassen we de kleren. Efficiënt plan, toch?" Lachend schudt hij zijn hoofd. "Ik heb geen keus hè?"

Nee, dat heeft hij niet en zagezegd, zo gedaan. In ons nakie schrobden we onder de ijskoude straal onszelf en al onze kleren. Wanneer de kwartjes erin gaan voelt het warme water als pure luxe. Thuis is dat heel normaal, maar nu, nu is het goddelijk en ik geniet werkelijk van elke seconde.

We hebben de kleren rondom ons op de grond gelegd, en met onze voeten stampen we ze nog eens extra schoon. Precies op tijd spoelen we onszelf af en wringen het laatste sop uit de kleren. Al onze kleding is nat, tot de laatste onderbroek aan toe. Om toch maar iets aan te hebben trekken we naakt onze regenkleding aan, en lopen zo naar buiten. Het contrast is hilarisch. De zon schijnt volop, de lucht is strakblauw, en wij zien eruit als twee verzopen katten in regenpakken. Ondertussen is er een groep toeristen aangekomen, en terwijl wij de natte kleding over een houten hek draperen, staren ze ons in hun designerpoloshirts en zomerse broeken als schapen aan.

Er staat een warme bries en het is perfect droogweer. We spannen een touwtje om ook de tent en de slaapzakken te laten luchten. Omringd door onze uitdragerij gaan we daarna lekker in de zon, met blote voeten en frisgewassen haren, languit in het gras liggen. Zalig!

Ik ben benieuwd hoe het later tijdens de trail zal gaan. Immers, we zijn eigenlijk nog maar net op weg, en we hebben nu al die behoeften. Stel we kunnen verder gaan met deze trail, dan hebben we straks weken zonder ook maar iets. Het is daar vaak pure wildernis. Ik grinnik en strek me lui uit. Dat zien we dan wel weer. Nu even lekker genieten.

Een uur later komt de groep terug. De ranger grijnst breed als hij ons ziet. "Ik zie dat het gelukt is?" Ik knik. "Zeker! Dankzij jou," antwoord ik, en maak een wijds gebaar naar de schone kleren. Hij lacht en gaat weer verder.

Na het opruimen van onze spullen wandelen we richting de indrukwekkende stalen boogbrug van Deception Pass. Eenmaal bovenop zien we links de uitgestrekte oceaan met kleine eilanden en witte stranden. Rechts is het smalle fjord en onder ons zien we het kolkende water beneden. Het is weer eb aan het worden, en boten worden als speelgoed heen en weer geslingerd.

André glimlacht. "Wat een heerlijke ochtend," zegt hij zacht. "Ja," antwoord ik. "Dit soort dagen vergeet je nooit meer."

Geen permit, en nu?

In de grote open ruimte van het Ranger Station ruikt het naar vers dennenhout en zonnebrand. Her en der staan verschillende stands met brochures waar mensen doorheen bladeren. Boven één van de balies hangt een bordje met 'backcountry permits'. André en ik wandelen er gelijk op af, want we hebben zo'n vergunning nodig om op bepaalde kampeerplekken in de wildernis te mogen staan. We sluiten aan in de rij en gelukkig is het hier minder druk. Voor ons staan drie hikers en we zijn al na hen aan de beurt. De ranger, een mooie slanke vrouw van ongeveer dertig jaar, kijkt ze verwonderd aan. Verbluft duwt ze haar lange blonde haar wat naar achteren. Ze kan niet geloven wat ze tegen haar zeggen.

"Maar u moet ons toch echt een permit geven. Het maakt ons niet uit welke kampeerplaatsen het zijn en welke route het is. We moeten verder!" zegt een van de hikers tegen haar. Ze ziet er vuil uit. Haar krullen staan stijf van het stof, en haar gezicht is diep roodbruin van intense zonneshijn. Ze loopt op roze gebloemde teenslippers. De ranger zucht. "Het is momenteel erg druk en jullie hebben niets gereserveerd. Er is eigenlijk niet veel dat ik voor jullie kan doen. De enige plaatsen die nog vrij zijn, zijn voor de meeste mensen niet geschikt en gevaarlijk. Die geven we liever niet vrij." Ze draait de monitor wat naar hen toe, zodat ze kunnen zien wat ze bedoelt. "Maar, wij zijn CDT'ers. U MOET ons helpen." De Aziatisch uitzijende jongen die dit zegt, ziet er net zo gebruind en stoffig uit als de andere twee hikers.

De ranger kijkt nog eens naar het scherm en slaakt opnieuw een zucht. "Ik heb nog drie kampeerplekken op die route, maar daar ligt nog veel te veel sneeuw. Hebben jullie ervaring met hiken in de sneeuw? En, hebben jullie pikkels en microspikes bij jullie?" Ze kijken elkaar aan en schudden nee. De krullenbol neemt weer het woord. "Maar dat maakt niet uit. We moeten naar het zuiden." Je ziet de twijfel in de ogen van de ranger. Als een ervaren ouder die naar een jong kind kijkt en het probeert uit te leggen, kijkt ze hen nog eens rustig aan. "Maar je kunt toch niet van mij verwachten dat ik toestemming geef om onervaren, slecht voorbereide hikers, hoog in de bergen de diepe sneeuw in te laten gaan?" "We zijn thru-hikers en lossen het wel op," zegt Teenslippers vol bravoure. Ik schud mijn hoofd en begrijp de ranger helemaal.

Het gesprek gaat zo nog even door. Het blijkt dat de hikers de Continental Divide Trail (CDT) doen, een langeafstandswandeling die, net als de PCT, van Mexico naar Canada gaat. Ze hebben zojuist de woestijnsectie in het zuiden van New Mexico afgerond. Maar omdat er nog zo ontzettend veel sneeuw in de bergen van Colorado ligt, kunnen ze niet verder. Niet alleen zij, maar heel veel CDT-hikers hebben daarom maar besloten de route andersom te lopen. En aangezien de trail in Glacier National Park eindigt, zijn ze nu massaal hier. Uiteindelijk besluit de ranger om ze toch maar een permit te geven. Na nog wat uitleg drukt ze hen nogmaals op het hart dat microspikes, pikkels en bergbeklimkleding voor sneeuw en ijs, echt nodig zijn. Maar het komt niet echt bij ze binnen. Ze hebben een soort naïeve, bijna roekeloze overtuiging dat het wel goed komt, en het lijkt alsof de ranger daar gewoonweg niet doorheen komt. Ze schudt nog eens haar hoofd en kijkt ons aan.

"Goedendag, wat kan ik voor u betekenen?" Glimlachend kijkt ze ons aan, alsof het voorgaande gesprek alweer uit haar hoofd is verdwenen. "Hoi! Ik ben Lian de Jel, en dat is André, mijn man. We komen onze backcountry permits ophalen. We wandelen de PNT en gaan vandaag starten." De ranger draait het scherm weer wat meer naar haar toe en zet haar vingers op het toetsenbord. "Lian en André de Jel," mompelt ze zachtjes. "Ja, gevonden. Nederlanders?" Ze kijkt op vanachter haar scherm. Ik knik en stel gelijk de vragen die me nog wat onrust geven. "Voordat u de permit afdrukt, kunt u ons eerst informatie geven over de plekken waar we moeten staan? Is er bijvoorbeeld een grizzlybeer die voor overlast kan zorgen? Omdat hij een hert gevangen heeft of zo, dat te dicht bij het pad ligt?"

Ze kijkt weer naar het scherm. "Eens kijken." Met haar vinger beweegt ze over het beeld en loopt één voor één de kampeerplekken af. Ze begint te fronsen en kijkt ons ineens strak aan. "We hebben de tweede plek van jullie aanvraag af moeten sluiten vanwege hoge waterstand. Daar kunnen jullie nu niet staan." Ze pauzeert even en vervolgt: "Er zijn werkelijk geen andere plekken beschikbaar. Ook niet op de locaties ervoor en erna. Dus, ja, feitelijk kunnen jullie niet verder. Ik denk niet dat ik jullie de permit kan geven." Verontschuldigend kijkt ze ons aan en haalt haar schouders op. "Het spijt me."

Dat meent ze toch niet... Hebben wij weer. Ik had beter mijn mond kunnen houden. Zijn we dat hele eind hiernaartoe gekomen en dan gebeurt er dit. Ik reageer gelijk. "Maar we kunnen toch ook gewoon naar onze volgende kampeerplek op de lijst lopen? Daar kunnen we toch staan?" Ze schudt haar hoofd. "Nee, die plek hebben jullie de dag erna. Als jullie door zouden

wandelen, wat overigens 24 kilometer verder is, dan mag je er niet staan. Je komt een dag eerder aan; alle plekken zijn dan voor andere mensen gereserveerd. Helaas, het gaat niet.”

André en ik kijken elkaar ongeloofwaardig aan en weten even niets te zeggen. Het wil niet inzinken. Wat nu? We hebben dit al drie maanden geleden aangevraagd en waren superblij dat het gelukt was. En nu, door een hoge waterstand, kunnen we niet starten. Dat kan gewoon niet!

Sam en Don staan naast ons en hebben alles aangehoord. Ondanks dat we elkaar pas sinds vandaag kennen, zie je het medeleven in hun ogen staan. Dit gunnen ze ons niet. Even is het stil, en dan neemt Sam het woord. “Mevrouw, ik heb een idee. Wij zijn thru-hikers en hebben net als zij een hele kleine tent. We doen hetzelfde traject en kunnen makkelijk onze plek met hen delen. Onze tentjes kunnen makkelijk samen op één plek staan.” De ranger wacht een seconde of vier, laat haar blik van Sam naar de monitor glijden en begint te typen. “Wat zijn jullie namen?” Sam neemt een stap naar voren en leunt op de balie. “Samantha en Donald McCarthy.” Ze kijkt wat op haar scherm heen en weer, klikt met haar muis en krijgt een vriendelijke glimlach op haar gezicht. Na nog een klik komt de permit uit de printer rollen. “Jullie plekken hebben geen restricties. Hier is jullie permit.” Sam neemt het papier in ontvangst en geeft het aan Don.

Lian en ik staan ernaast en hebben de hele tijd onze mond gehouden. We zijn nog een beetje in een soort shock, alsof het allemaal niet werkelijk is wat er nu gebeurt. Ik herpak me en vraag: “Mevrouw, om terug te komen op de eerdere vraag. Sam heeft gelijk. Ons tentje en dat van hen is superklein. Het gaat makkelijk passen.” Je ziet haar denken en net zoals bij de CDT-hikers, moet ze nu een beslissing nemen waar ze ogenschijnlijk niet helemaal achter staat. Ook nu zucht ze en schudt een beetje met haar hoofd. “*Vanavond ga ik lekker lang in bad,*” zal ze waarschijnlijk denken.

Na een diepe ademteug begint ze te praten. “Weet u, door al die CDT-hikers zijn alle officiële plekken heel snel vol geraakt. Normaal komen er ieder jaar rond deze tijd maar een handvol CDT-hikers om een vergunning vragen, maar dit jaar is het geëxplodeerd. Om te voorkomen dat mensen toch stiekem wild gaan kamperen, en de natuur en de dieren te veel last gaan ondervinden, proberen we het dit jaar iets minder strikt te doen. We moeten nu eenmaal met deze situatie omgaan, maar we willen niet te veel mensen tegelijkertijd op de trail.” Ze kijkt ons nog eens aan en ziet onze gespannen teleurstelling.

“Maar goed, jullie hebben al netjes ruim van tevoren de vergunning aangevraagd en konden dit ook niet weten. Daarbij, jullie komen helemaal uit Europa en ik kan jullie moeilijk nu naar huis sturen. Ik geef jullie dezelfde vergunning als die van Samantha en Don. MAAR, dan moeten jullie mij wel beloven dat jullie op EXACT dezelfde plek gaan staan en niet een andere plek nemen, want die behoort aan iemand anders toe.”

Mijn ogen worden groot en ik voel een enorme spanning uit mijn lichaam ontsnappen. Ik grijns, kijk André aan, en samen knikken we naar de ranger. “Echt super van u, dank u wel!” roep ik spontaan. Ik ben zo blij dat het gelukt is! En dat door die toffe Sam en Don. We kennen ze nog maar net, maar ze voelen nu al als echt goede hiker vrienden.

Ze verandert onze aanvraag, print het document en drukt ons op het hart dat we bearspray, een speciaal soort pepperspray tegen beren, mee moeten nemen vanwege de vele grizzlyberen die hier rondlopen. We moeten ook verplicht een ‘hoe ga je om met beren op je pad’-video bekijken. Ze wijst naar een kleine zithoek tegenover haar, en vraagt of we daar de video willen bekijken. We danken haar hartelijk, schuiven aan in de zithoek en drukken op play.

André en ik zijn wel vaker in gebieden met grizzlies geweest, zoals Alaska en Canada, en eerlijk gezegd, we nemen nooit bearspray mee. Zelfs niet toen we daar als wildernisgidsen mensen begeleidden. Wij zijn in Alaska door rangers getraind in beergedrag en kunnen redelijk goed inschatten in wat voor stemming een grizzly is, en hoe we daarop moeten reageren. Maar tijdens het kijken van de video word ik toch wat nerveuzer. Ik stoot André aan en zeg zachtjes: “Misschien dat de beren in dit park meer aan mensen gewend zijn, en daarom dichterbij komen? Nieuwsgieriger zijn?” Hij kijkt me aan en voelt mijn onuitgesproken boodschap: koop die spray, dan voel ik me veiliger, direct aan. Hij glimlacht, staat op zonder verder iets te zeggen en loopt langs de ranger naar de kiosk. Niet veel later is hij terug. Er bleken er nog genoeg in het rek te liggen, en hij heeft er gelijk maar een foedraal bij gekocht zodat we het aan de heupgordel van de rugzak kunnen hangen.

Een paar minuten later is de video afgelopen. Samen stappen we met Sam en Don naar buiten, waar Jozef geduldig op ons staat te wachten.

Verschrikkelijke Lions Head

Dag 35, zes uur 's ochtends. Het is zover. Lian is nog bezig met haar spullen, maar ik ben verder klaar en stap de tent uit. We staan op ruim 2000 meter bij Balls Lake, een toepasselijke naam, want je hebt ballen nodig om nu door te gaan. Voor ons ligt het traject met de Lions Head Creek: tien kilometer woestenijs waar we ons met kaart, kompas en gps doorheen moeten slaan. Iedereen waarschuwde ons al dat dit traject een volle dag zal gaan kosten, en hier verdwalen betekent spoorloos verdwijnen.

Ik kijk over het meer. Erg vriendelijk ziet het er niet uit. Alles is in een natte, grauwgrijze, donkere mist gehuld. Langzaam voel ik de spanning in mijn onderbuik opbouwen. Vreemd eigenlijk. Dit is niet mijn eerste uitdagende tocht, en normaal vertrouw ik blind op onze kennis en ervaring. Maar iets voelt anders. Misschien was het de storm van gisteravond, toen de tent bijna wegvloog. Of misschien zijn het de zenuwslopende verhalen van andere hikkers die nu in mijn hoofd blijven rondspoken. Hoe dan ook, hier wachten tot het misschien opklaart is ook geen optie. We zijn midden in de Salmo Priest-wildernis en hebben al ruim de helft van ons voedsel op. We hebben geen keus, we moeten verder.

We ruimen de tent op en Lian komt naast me staan. Haar gezicht is kalm, en dat stelt me enigszins gerust. "En? Weet je al waar we heen moeten?" vraagt ze. Ik hou het kompas voor me en wijs naar het beekje beneden. "Daar. Als die beek straks een bocht naar het oosten maakt, moeten we de helling opklimmen." Ze knikt, zet haar rugzak stevig vast en begint zonder aarzelen te lopen. Maar nog geen paar honderd meter verder...

"Aaaah! Rot tak!" Lians kreet snijdt dwars door de stilte. Met een pijnlijke grimas leunt ze zwaar op haar stokken. Haar gezicht vertrekt van de pijn en haar ademhaling is gejaagd. "Dit is echt niet om te doen!" roept ze fel. Zo snel als ik kan schiet ik naar voren. "Wat is er?!" bezorgd kijk ik haar aan. Ze zwaait haar linkervoet lichtjes heen en weer, om te checken of er iets ernstig mis is, en strompelt dan zonder iets te zeggen naar het beekje. Met schoenen en al gaat ze in het ijskoude water staan. "Wat doe je nou?" roep ik verbaasd. "Koelen," gromt ze terug. "Ik kan er nog wel op staan, maar we hebben nog een hele weg te gaan. Bovendien worden mijn schoenen toch drijfnat van al die natte struiken." Ze haalt diep adem, kijkt strak van de inspanning omhoog en begint te wijzen naar de helling vol ronde grijze granieten keien die voor ons ligt. "Het is een chaos hier. Ik wil omhoog!"

Even kijk ik snel om me heen. Ze heeft wel een punt. We lopen nu een directe koers naar markeringen die we op de kaart hebben aangebracht, maar om ons heen is het een hindernisparcours. Overal zijn omgevallen bomen, struiken waar je achter blijft hangen en natte takken die als struikeldraden je voeten vast proberen te grijpen.

"We kunnen het proberen," antwoord ik. Helemaal zeker ben ik niet en krab onbewust wat aan mijn beginnende baardje. We waren eigenlijk van plan om verderop bij de bocht in de beek langzaam omhoog te klimmen. Daar is de hellingshoek beter. Maar hier nu loodrecht omhoogklimmen...

Na een minuut of tien koelen probeert ze weer op haar voet te staan. "Gelukkig heb ik voor boots gekozen," mompelt ze meer in zichzelf dan tegen mij. Ze zet wat meer druk op de voet en knikt tevreden. "Kom, ik krijg het koud, we gaan verder." Haar ogen knijpen zich samen bij de eerste stappen die ze neemt. Gemoedelijk sla ik een arm om haar heen, maar die slaat ze af. Vastberaden kijkt ze omhoog. Ze weet waar ze heen wil en rustig volg ik haar.

De beklimming is loodzwaar. Sommige keien zijn zo groot als auto's. Ze blokkeren ons pad en dwingen ons steeds weer om een nieuwe route te zoeken. Na flink wat geklauter bereiken we eindelijk de graad. Tussen de vele dennen zie ik hier en daar open plekken. Hier kunnen we tenminste een beetje zien waar we heen moeten. Gelukkig. Dit voelt goed. Volgens de kaart is de kleine pas waar we heen moeten nog maar een kilometer verder. Daar, net voordat een steile top begint, moeten we een loodrechte afdaling inzetten.

Het wandelen op de graad gaat relatief makkelijk en ondanks de mist kunnen we de weg goed vinden. Na twintig minuten staan we stil. Ik heb haar bewust even niets gevraagd, maar aan haar lopen te zien lijkt haar enkel het te houden. Ze zegt er in ieder geval niets over. Strak kijkt ze om zich heen, pakt de telefoon en opent de Gps-app.

"Dit moet het zijn, denk je ook niet?" zegt ze na een tijdje. Ik kijk op de kaart en knik instemmend. "Ja, dat kan haast niet anders. Dit is zo ongeveer de enige opening waar we nog een beetje naar beneden kunnen. En daar is de volgende top al." Ik pak mijn kompas en draai het net zolang totdat de naald 240 graden aanwijst. Ruwweg zuidwest, daar moeten we heen volgens de kaart. Als het goed is komen we dan bij een kleine beek uit. Te veel naar rechts en dan missen we het.

Ik kijk langs de steile helling naar beneden en zie niets anders dan drijfnatte manshoge struiken, die dwars door elkaar heen zijn gegroeid. Het is net alsof je een dik wilgenbos ingaat waar her en der oude verrotte boomstronken omhoog steken.

Ik hou het kompas op armlengte voor mijn gezicht en begin met mijn andere hand te wijzen. Lian snapt gelijk wat ik bedoel. "Die grijze boom daar?" vraagt ze. "Ja, die grijze met een bult erop. Dat is precies 240 graden," antwoord ik. Gelijk draait ze zich om. Ze is merkbaar op een missie en wil vandaag zo snel mogelijk achter zich hebben. Met beide handen pakt ze een aantal takken vast en draait zich met de rug naar de diepte. "Dit is net abseilen zonder een touw!" grinnikt ze. En hoewel haar voeten tijdens het afdalen meerdere malen door de nattigheid wegschieten, bereikt ze al spoedig de boom.

Niet veel later ben ik bij haar en schiet gelijk een nieuwe 240 koers naar een ander herkenbaar object. Het gaat erg traag. Door de mist kunnen we slechts korte afstanden schieten, en deze bush is net zo erg als het gebied waar Lian haar enkel verzwikte. Maar toch, als alles meezit, komen we er op deze manier wel.

We zijn een half uur verder en de afdaling is een ware hel geworden. De mist heeft plaatsgemaakt voor ijskoude regen die genadeloos naar beneden komt. De helling wordt steeds steiler, en met elke stap voelt het terrein minder begaanbaar. We worden moe, en de steile, glibberige ondergrond maakt elke beweging risicovol.

Plotseling verlies ik mijn grip. Met mijn linkerhand probeer ik een paar takken vast te grijpen, maar ze breken onder mijn gewicht. "Wat! Nee!" roep ik hard. Wanhopig zoek ik naar houvast, maar mijn voet glijdt weg en voordat ik het besef verlies ik volledig de controle. Alles waar ik me aan vast probeer te grijpen schiet door mijn handen en takken slaan in de chaos tegen mijn gezicht. Dwars door de scherpe takken en natte struiken stort ik een meter of twintig omlaag en knal met een brute klap, hard met mijn borstkas op een steen.

Ik hoor geschreeuw, maar besef dat het uit mijn eigen mond komt. De pijn scheurt door mijn lijf, rauw en allesoverheersend. Het is alsof al mijn zenuwen tegelijk in brand staan. Ik probeer te ademen, maar mijn ribben drukken vlijmscherp naar binnen. Mijn hoofd bonkt, mijn zicht flikkert en mijn benen voelen ver weg, alsof ze ergens anders liggen. Alles draait. Denken lukt niet. Er is alleen pijn, fel en genadeloos. Ik duw me wat omhoog en,

"Aaaaaah! Aaaaaaaah!! Verdomme!!! Aaaaah!"

"Wat is er, wat is er?!" roept Lian in de verte.

"Vuile rot takken!"

"Wat?! Wat is er?" De paniek is in haar stem te horen. In een sneltreinvaart komt ze op me af. Verontrust pakt ze me bij mijn schouder en probeert me om te draaien.

"Aaaaaahh! Mens! Nee!" Angstig en niet wetend wat te doen laat ze me los. Grote ogen staren me aan.

"Ik krijg geen lucht. Het doet zo zeer!" Met mijn handen probeer ik me op te duwen, maar dat gaat niet. Een enorme pijscheut vliegt door mijn borstkas, waardoor ik gelijk weer met mijn gezicht terug in de takken val. Plat lig ik op mijn buik op de grond. Mijn hoofd ligt zijwaarts en gedesorienteerd kijk ik om me heen. Buiten de knieën van Lian zie ik niets anders dan takken, en regen, die langzaam overgaat in hagel.

"Klote bos!!!" Kwaad gooi ik het eruit. Gelijk moet ik hoesten. De pijn in mijn borst is zo hevig dat ik er duizelig van word. "Verdomme, we zijn nog maar net een paar uur onderweg en nu dit weer!" Gedachten schreeuwen door mijn hoofd: *"Die pijn, die verrekte pijn! Waar moet ik heen?!! Er is hier niets dan wildernis!!"*

Voorzichtig legt ze haar handen op mijn schouders.

"Wat... hoe, hoe kan ik je helpen? Ik weet niet goed wat ik moet doen?"

Zacht, bijna onschuldig en teder klinken haar hulpeloze woorden in mijn oren.

"Ik moet overeind komen. Help me daarmee," antwoord ik kort.

Ze pakt me weer bij de schouders en probeert me nu rustiger om te draaien.

"Aaaaaah! Nee! Dat gaat zo niet! Mijn borstkas doet gruwelijk zeer!" Gelijk laat ze me weer los. De verwarring staat in haar ogen. Met een plof val ik weer op de steen die alle pijn heeft veroorzaakt. Als een stompe punt duwt het hard in mijn ribben. Tranen springen in mijn ogen en ik snak naar adem. Zelden heb ik zo'n pijn gevoeld.

Snel doet ze haar rugzak af en komt aan één kant van me zitten. Haar geest herpakt zich en ferm spreekt ze me toe: "Luister, ik snap dat het niet leuk is, maar ik moet toch kunnen zien wat er aan de hand is. Ik ga je vanaf de zijkant omdraaien zodat je op je rug komt te liggen. Hier, stop deze stok in je mond en probeer met je andere arm mee te duwen." Met haar knieën zet ze zich tegen mij schrap, reikt over mijn rug heen en pakt stevig mijn regenjas vast. "1, 2..." Ze komt nog niet bij drie en met een harde ruk draait ze me om. Tranen mengen zich met de smeltende hagel die nu op mijn gezicht valt. Dit stuk is echt een verschrikking. Het begon nog goed. Maar hier lig ik dan, naast een rots, tussen dichte struiken en drijfnat in de kou.

Mijn hoofd maakt weer overuren. *“Die scherpe pijn vanbinnen. Ik zal toch geen klaplomp hebben of zo?!”* Mijn ogen worden direct groot en in een paniekerige opwelling wil ik gelijk overeind komen, maar een andere stekende pijn laat me gelijk weer vallen. Mijn gezicht vertrekt. Lian ziet het gelijk. Mijn rechterbeen ligt er maar raar bij. Mijn enkel is vastgeraakt tussen een paar takken, en de hele knie is vreemd gedraaid.

Ze ziet dat ik verdwaasd en verward om me heen kijk. Met een zachte tik op mijn gezicht haalt ze me weer in het nu. *“Hé moppie, niet wegvallen nu hè.”* Haar kennende zal de spanning in haar lichaam tegen de paniekgrens aanzitten. Maar ze laat er niets van merken. *“Wacht maar, ik zal eerst je voet even losmaken.”* Zo snel als ze dat gezegd heeft, ligt mijn been weer recht en ebt de pijn daar stilletjes weg.

Ik kan maar moeilijk ademen. Met elke teug die ik neem is het alsof er een rib door mijn long probeert te duwen. Klote steen. Waarom moet ik daar nu net op terechtkomen?

“Waar heb je precies last?” Ik wijs naar de rechterkant van mijn borstkas. *“Ongeveer hier, een stuk onder mijn sleutelbeen. Net boven het midden.”* Snel pakt ze haar paraplu van de rugzak, klapt hem uit en zet die over mijn gezicht en borst. Gelijk erachteraan doet ze mijn jas open en trekt mijn fleecedeck en shirt omhoog. Ze valt stil en haar ogen vernauwen zich. Na een paar seconden komt ze weer in beweging. Zachtjes raken haar vingers mijn borst aan. Ik maak me klaar om de pijn te incasseren, maar verrassend genoeg blijft die uit. Tedere vingers glijden over het oppervlak.

“Ik ga af en toe zachtjes drukken, oké? Dan moet jij zeggen waar je de pijn het ergste voelt.” Vanwege de spanning neem ik onbewust een diepe teug adem. Ze drukt met haar vinger op een plek.

“Aaaauw, stom rond!” Hoestend van de pijn komen de woorden eruit. Verschrikt trekt ze haar handen terug en kijkt me verbaasd aan.

“Wat? Wat heb ik gedaan?” Ik schud mijn hoofd. *“Nee, niet jij. Ik ben een stom rond. Ik had niet moeten vallen.”* Ik zucht. *“Wat zie je? Steekt er wat uit?”* Ze legt haar nu koude vingers op mijn huid. *“Nee, ik geloof het niet. Tenminste niet aan de buitenkant. Het is wel heel erg blauw. Zeker zo groot als een vuist. Hoe gaat het met ademen? Dat gaat toch wel goed? Ik bedoel, straks loopt je long nog vol met bloed.”* Mijn ogen rollen in hun kassen.

“Ja lekker dan, alsof ik die gedachte er nog bij wil hebben. Even niet meer van die opmerkingen, Lian.” Vertwijfeld kijkt ze me aan.

“Nou ja, ik bedoel het goed hoor. Er komt toch geen bloed uit je longen omhoog toch?”

Ik steek een vinger in mijn mond en haal die eruit. Nee, geen bloed en rochelen doe ik ook niet. Maar dat zegt nog niets. Ik laat weer een zucht en kijk om me heen. Langzaam trekt ze mij tegen haar aan zodat ik wat kan leunen en al snel doet ze mijn kleren en jas weer goed. Ik hou de paraplu boven ons, want de hagel blijft maar naar beneden komen.

De initiële shock ebt wat weg en ik probeer mijn hoofd weer koel te krijgen, maar er schiet nog van alles door me heen. Dit is stom. Als kind vond ik het altijd fascinerend om te lezen, die verhalen van mensen die door de jungle heen gaan, en met een groot kapmes zich als een Indiana Jones een weg banen, om dan een of andere beschaving tegen te komen die nog nooit iemand gezien heeft. Dat soort verhalen. En nu zit ik hier. Midden in de zoi. Omgevallen bomen, blubber, ijsskoude hagel, en ik begin onderkoeld te raken met een verzwikte enkel, pijn in mijn borst en weinig lucht. Nee, een jungletocht ga ik absoluut nooit meer doen. Dit is helemaal geen avontuurlijke romantiek. En met dit rotweer kan een reddingshelikopter ook niet komen. Shitzoi.

Is dit het dan? Is dit de plek waar mijn leven gaat eindigen?

Lian is ondertussen achter mijn hoofd gaan zitten en tilt me voorzichtig onder mijn schouders wat verder omhoog. Ik leun tegen haar aan. Ze haalt wat uit het zijvak van haar rugzak. *“Hier, neem dit.”* In haar hand heeft ze een paar witte pillen. De regen maakt ze nat, en ze beginnen een beetje uit elkaar te vallen. Ik doe mijn mond open en snel stopt ze haar hand ervoor. Ze vallen naar binnen. Bitter, dat zijn ze, maar we moeten verder. Snel geeft ze me de veldfles aan. De paar slokken die ik neem maken het er niet minder bitter op. Ik hoop dat die pijnstillers maar snel gaan werken.

Ze gaat staan en trekt me verder omhoog. Mijn kaken staan stijf op elkaar, maar ik sta. Met een arm om haar schouder zet ik wat kracht op mijn pijnlijke been. Het doet erg zeer, maar gelukkig lijkt het een verzwikte enkel en geen gebroken bot. En mijn knie? Ik moet er een beetje om lachen. Die doet nu voor de verandering alsof alles weer helemaal in orde is. Gelukkig, het kon nog erger. Ik heb geen idee of mijn ribben gebroken zijn. En al was er eentje gebroken, het zit waarschijnlijk niet door mijn long heen. Nee, want nu ik weer sta, kan ik een beetje normaler ademen en ik hoest nog steeds geen bloed op. Mijn hand gaat onbewust naar mijn borst. Ze heeft gelijk, er steekt inderdaad geen raar botpunt uit. Dus als er wat gebroken is, dan is het misschien een lengtebreuk of zo. Of misschien is er een rib van mijn borstbeen afgebroken, geen idee. Maar een geperforeerde long zal het wel niet zijn, want dan was die long nu wel langzaam gevolgen met bloed.

We spreken af dat zodra ik wel bloed op ga hoesten, we op de noodknop van onze noodzender gaan drukken. Voorlopig houden we het er maar op dat het behoorlijk gekneusd is en dat ik maar even moet doorbijten. In ieder geval is het dragen van de rugzak er niet makkelijker op geworden en we gaan traag, heel traag. En daarbij, aan gebroken ribben kun je toch weinig doen, dus kan ik maar net zo goed doorlopen. Want hier tegen die helling terug omhoogklimmen, dat gaat echt niet.

Een half uur later heeft Lian alle zware spullen van me overgenomen en loopt nu met bijna dubbele bepakking achter me. Ik steun zwaar op mijn stokken en kom nauwelijks vooruit. De pijnstillers dempen de scherpe pijn, maar niet het ongemakkelijke gevoel dat van binnenuit knaagt.

Het is alsof ik het rotsvaste vertrouwen in mezelf kwijt ben.
Alsof ik plotseling breekbaar geworden ben.

Als een tachtigjarige, die bang is om te vallen, zet ik wat onzeker mijn voeten neer. Voetje voor voetje schuifel ik vooruit, bang dat ik weer onderuitga en met mijn neus weer in de struiken beland.

We moeten nog acht kilometer in dit ellendige weer. De kou trekt door mijn natte kleren, en omdat we onze extra kleding naar het volgende bevoorradingspunt hebben gestuurd, hebben we niets meer om ons warm te houden. Dom. Toen leek het een goed idee om gewicht te besparen, nu voelt het als onze grootste vergissing. Vier graden, zegt de thermometer. Normaal loop je jezelf warm, maar de combinatie van regen, hagel, wind, natte kleding en de traagheid maakt dat onmogelijk. Ik klem mijn kaken op elkaar. Ik heb het stervenskoud. "240, André. 240 graden," mompel ik in mezelf. "Als je die kompaskoers maar aanhoudt, kom je vanzelf bij de beek. Daar wordt het vast makkelijker. Daar is vast wel een dierspoor dat we kunnen volgen."

Maar die hoop verdwijnt zodra we de beek vinden. Ja, we staan precies waar hij zou moeten zijn. Een kleine opluchting. Maar een dierspoor? Ho maar. Alleen dezelfde ondoordringbare struiken die aan je blijven trekken en je bij elke stap vastgrijpen. Moedeloos staar ik naar het kronkelende beekje. Bliksem flipt door het dal, en direct daarna volgt een oorverdovende klap. Lian probeert de stemming er nog in te houden, maar ik voel hoe mijn geduld en energie wegsijpelen.
"Ik heb het helemaal gehad hier!" Boos sla ik met mijn stokken op een omgevallen boom. Lian zegt niets, maar wacht af.

"Ik ga dwars door die beek heen lopen! Ik ben het zat, al die rotstruiken. Ik ben van onderen toch al drijfnat geworden! Moet je kijken, die takken hebben mijn broek helemaal kapotgescheurd!" roep ik vol frustratie en wijs naar de grote scheuren in mijn kleding. "In de beek kan ik tenminste zien waar ik mijn voeten zet!"

Met hernieuwde energie pak ik met beide handen de stam vast en duw me eroverheen. Ik sta nu midden in de beek. Het water komt tot net onder mijn knieën en het is alsof ik vanuit het niets een adrenalineshot heb gekregen. Ram! De ene stok na de andere pers ik in de grond.
"Voorwaarts!" roep ik met een bittere grijns.

Ik kijk om en zie Lian vertwijfeld kijken. Op dit moment heb ik meer dan genoeg aan mezelf. Egoïstisch, ja dat zal ik nu wel zijn, maar in deze overlevingsstand heb ik even geen ruimte in mijn hoofd voor anderen, en dus ook niet voor Lian. Ze staart wat naar beneden en kijkt naar haar regenbroek. Bij mij zitten er veel grote gaten in, maar haar regenbroek is volledig over de hele lengte aan flarden gescheurd. Ze trekt haar schouders op, recht haar rug, stapt in de beek en komt achter me aan. Gelukkig...

De regen stopt even, en hoewel het lopen door de beek iets beter gaat, blijft het een marteling. In zonnige omstandigheden en met een mooi pad ernaast zou deze plek prachtig zijn geweest. Varens buigen sierlijk over de bemoste stenen, eeuwenoude boomstammen liggen als sculpturen in het water. Maar nu? Het is glibberen, klauteren, ploeteren. Het houdt maar niet op.

Een half uur lang lopen we voetje voor voetje door de beek, tot we plotseling iets horen. Lian stopt gelijk. "Wacht, luister!" Ik blijf stokstijf staan en probeer me te concentreren, maar door het geruis van de beek hoor ik niets.
"Beren? Wolven?" vraag ik. "Nee, luister goed. Volgens mij zijn dat stemmen!" Lians ogen lichten op. Verbaasd frons ik mijn wenkbrauwen.
Stemmen? Hier? Nu?

Ik spits mijn oren en, ja, ze heeft gelijk. In de verte klinkt iets. Alsof mensen praten. Haar wijsvinger gaat omhoog. "Luister, ik denk..., ja, ik denk dat het Bugs is die ik hoor!" Met een enorme glimlach op haar gezicht kijkt ze me aan.
"Bugs! Moose! Waar zijn jullie!"
"Buuuugs! Moooose!" roepen we hard om ons heen. Wat zou het tof zijn als ze ons konden vinden. Dan hoeven we niet alleen te lopen! Dan, dan kom ik hier misschien toch nog uit!

Voorzichtig schuiven we van een gladde steen af en komen midden in de beek op een vlakke plek tot stilstand. Tot onze knieën staan we erin. Gelukkig is het water zo koud dat onze enkels al lang geen pijn meer doen.

“Joehoe! CookieMonster, Morning Star! Zijn jullie dat?!” Het is Moose’ stem, luid en duidelijk. “Waar zijn jullie!”

“Hier!” roepen we terug. “We staan midden in de beek!” Lian blijft maar grijnzen.

Het geritsel van struiken komt steeds dichterbij. Plotseling zwiept een bos takken opzij, en daar, onverwacht, is het gespannen gezicht van... Seth. Even kijken we elkaar verbaasd aan. “Euh, Seth? Seth! Wat gaaf, man! Jij ook hier? Wat ben ik blij om je te zien!” Hij knikt. “Ja, ik ben met Bugs en Moose meegelopen. Alleen door dit traject heen gaan leek me helemaal niets. Stel je voor dat je hier iets overkomt.” Ik zucht en trek een verbeterd gezicht. Niet begrijpend kijkt hij me onderzoekend aan. “We kwamen vanochtend achter jullie aan, maar zagen jullie vanaf de bergrug niet meer. Wat ben ik blij dat alles nog goed met jullie gaat.” Ik knik, maar zeg niets. Ik heb nu geen zin om het hele verhaal uit de doeken te doen.

Nog meer geritsel, en daar zijn Bugs en Moose. Moose staat er ontspannen bij, alsof dit dagelijkse kost voor hem is. In een T-shirt met lange mouwen kijkt hij ons aan alsof er niets aan de hand is. Bugs slaat achteloos wat blaadjes uit haar haren. “Wat een traject hè!” zegt Moose met een brede grijns. Vrolijk kijken ze ons aan. “Hier leef ik voor!” Onder andere omstandigheden had ik hem helemaal gelijk gegeven, maar nu? Nu voel ik me gebroken. Blijkbaar hebben zij nog geen fysieke narigheid gehad onderweg.

“Waarom in de beek?” vraagt Bugs. Met haar wandelstok wijst ze naar onze doorweekte benen. In het kort legt Lian uit wat we net allemaal achter de rug hebben en dat we daarom maar de beek aan het volgen zijn. Ze knikken begripvol. Seth kijkt ons oprecht bezorgd aan. “Gaat het een beetje?” Gemoedelijk doet hij een stap dichterbij. “Ik kan mijn arm amper gebruiken en de pijn in mijn borst is nauwelijks vol te houden,” geef ik eerlijk toe, “het trekt alle energie uit mijn lichaam. Maar gelukkig zijn onze enkels weer een beetje in orde.” Ik vertel er maar niet bij dat mijn enkel bij iedere stap kraakt. Even kijk ik naar Lian. Hopelijk is het haar enkel beter. Stom, ik ben zo in mezelf gekeerd dat ik het haar al die tijd niet gevraagd heb. Ze is een taaie. Als het echt niet ging, dan had ik het wel van haar gehoord. Maar toch, het was wel zo aardig geweest om een beetje empathie te tonen.

Ik krijg het weer koud. Gezelschap is fijn, maar nu wil ik door.

“Hebben jullie iets van een pad gevonden?” vraag ik.

Bugs en Moose kijken elkaar even aan. “Wij hebben soms een spoor gezien, maar dat was net zo snel weer verdwenen,” zegt Bugs. Moose grijnst. “Maar hey, bushwhacking all the way, toch?” Zijn lach wordt groter, hij heeft echt de tijd van zijn leven.

Het is aanstekelijk en ik voel me gelijk een stuk opgewekter. Ik wijs met een wandelstok stroomafwaarts. “Wij gaan verder door de beek. Zin om mee te gaan?” Even kijken ze elkaar aan, waarna Bugs zegt: “Ach, waarom ook niet. We zijn toch al drijfnat van al die struiken en de regen. Zo’n slecht idee is dit helemaal niet.”

“Kom, laten we gaan,” zeg ik er gelijk achteraan.

Deel 4

De wildernis

Dag baby beer!

Opgewonden wijst André naar een groot houten bord.

*“U verlaat de Stephen Mather Wilderness.
Welkom in North Cascades National Park!”*

Dag 65. De Mather wildernis was al prachtig, met zijn geurige dennen en kleurrijke vogels, maar nu we het nationale park betreden, lijkt het alsof we rechtstreeks in een ongerept natuurparadijs zijn gestapt. Azuurblauwe meren weerspiegelen majestueuze, met gletsjers bedekte toppen, en overall zien we de betoverende kleuren van alpine bloemen.

Het lijkt bijna alsof we door een levend schilderij wandelen, met adembenemende vergezichten op de ruige berglandschappen. Een gebied waar we regelmatig elanden en nieuwsgierige marmotten tegen kunnen komen, en majestueuze arenden hoog boven ons in de lucht zien vliegen. Ja, ik weet het, dit klinkt als een reclamebrochure, maar het is werkelijk wat we om ons heen zien.

Het is zeven uur 's ochtends en we wandelen al anderhalf uur een steil zigzagpad omhoog, dat als een slang tegen de helling kronkelt. Het bos waar we nu doorheen komen is fenomenaal mooi: enorme woudreuzen, eeuwenoud, reiken tot in de hemel. In Nederland en België kun je gemakkelijk je armen om de meeste bomen heen slaan, maar hier is dat absoluut onmogelijk. Zelfs hand in hand halen we niet eens de helft van deze gigantische rode ceders.

Voor ons ligt een omgevallen exemplaar. Het is net een dode walvis. Zijn kale, halfverrotte takken aan de zijkant buigen wat naar binnen, waardoor het lijkt op een enorme ribbenkast. Alsof de ruggengraat op de grond ligt en de ribben omhoogsteken.

Naast deze boom staat een andere ceder, en het is duidelijk dat deze binnenkort ook zal sterven. Enorme tondelzwammen bedekken de bast aan de zijkant, en hoewel de boom nog volledig groen is, verraden de zwammen dat hij vanbinnen de strijd tegen de schimmel al heeft verloren. Het is slechts een kwestie van tijd voordat ook deze reusachtige verschijning ter aarde zal storten.

We klimmen hoger en krijgen meer zicht op de kale berghellingen en... ja, ik weet het zeker! “Kijk, André, zie je die stuk of tien piepkleine stipjes. Volgens mij zijn dat mensen in een touwgroep die de top proberen te bereiken.” Ik wijs gelijk in de richting van een blauw-witte gletsjer met diepe scheuren erin. André houdt zijn hand boven zijn wenkbrauwen en tuurt. Vertwijfeld schudt hij zijn hoofd. Ik ga naast hem staan en wijs nog een keer. “Zie je? Daar!” Al snel ziet hij wat ik bedoel. “Dat jij dat met het blote oog ziet. Dat is echt heel klein.”

We tellen ongeveer acht à tien mensen in twee touwgroepen. Gestaaft klimmen ze onder een strakblauwe hemel naar de top. Met een soort van trots kijk ik naar boven. Het is al enige jaren geleden dat we zelf groepen over gletsjers hebben begeleid. Ons actieve gidsenleven ligt dan al heel wat jaren achter ons, maar toch doet dit me wat. Ik kan de heldere, knisperende lucht bijna in mijn neus voelen, of de schrale wind op mijn wangen. Met weemoed kijk ik naar boven. Gek, dat me dit nu ineens zo raakt. Ik kijk even naar André. Hij geniet net als ik, en volgens mij zou hij nu zo naar boven willen.

We lopen wat verder en ineens hoor ik in de verte een vaag sissend, bijna blaffend geluid. Gelijk sta ik stil om beter te luisteren. “Weet jij wat voor vogel dat is?” vraag ik hem. Verbaasd kijkt hij me aan, luistert even en haalt dan zijn schouders op. “Ik hoor helemaal niets. Ik heb mijn gehoorapparaten nu niet in. Geen idee wat je bedoelt.” Ik doe mijn handen achter mijn oren en doe mijn ogen dicht. “Luister maar eens, even niet bewegen, die vogel maakt wel een heel raar geluid. Het komt vanuit die boomtop ergens.” Hij doet hetzelfde. Even horen we niets en dan is het er opeens weer. “Ah, ja, ik begrijp wat je bedoelt.” Ik doe mijn ogen weer open en laat mijn handen zakken. “Ja? Raar geluid, hè?! Het lijkt wel of er een kind staat te jengelen.” Voorzichtig wandelen we wat dichterbij en ineens bevries ik.

“André, stop! Er zit een klein beertje in de boom!” Met zijn mooie, glanzende bruine vacht, koddige oortjes en spitse snuit, zou ik hem zo willen knuffelen. Zo lief ziet hij eruit.

Mijn vertederde blik maakt snel plaats voor een bezorgde, want ik heb geen idee waar mama beer zit. En één ding is zeker: ze is vast ergens héél dichtbij. “Hé, beer!!” roep ik hard, maar André is daar niet blij mee.

“Lian, roep nog even niet, joh, ik wil dit filmen. Wacht even. Ik moet mijn camera nog pakken.” Hij grijpt in zijn heupgordel en haalt daar vlot de GoPro uit. Ik kijk weer omhoog. Boven in de boom maakt het jong weer dat smakkende, blazende geluid.

“Ssssh, sssh, sssh, sssh, weeeeh, weeeeh.”

Het viel me al op dat met iedere stap die we dichterbij kwamen, het geluid luider werd. “Het is vast zijn alarmroep,” zeg ik. Voor de zekerheid doe ik gelijk een stap naar achteren. “Zie je hem al?” vraag ik aan André.

Hij staat achter me en zowel ik als mijn rugzak blokkeren zijn uitzicht. Hij legt zijn hand op mijn schouder en gaat op zijn tenen staan.

“Oh, daar is het. Daar bovenin helemaal. Ja, nu zie ik hem. Het is alleen nog te ver weg om te filmen. Mag ik even passeren?” Met zijn camera in de aanslag probeert hij langs me te komen. Ondertussen pak ik mijn mobiel en ga zelf filmen.

Voorzichtig doe ik weer een stap naar voren en hou nauwlettend het pad voor me in de gaten. We hebben mama beer nog steeds niet gezien en we hebben geen idee in wat voor humeur ze is.

Even zie ik het beertje niet meer. “Waar is het nu?” vraag ik.

André wijst omhoog. “Daar, in die top.” Het koddige, bruine bolletje wol hangt met zijn klauwtjes boven in de dennenboom. Het houdt ons nauwlettend in de gaten. Rustig doe ik weer een stap naar voren. “Hééé, beer!!” roep ik weer. Supersnel klimt hij gelijk een stuk hoger en het blazende sssh, sssh, sssh-geluid klinkt direct weer een stuk luider.

“Lian, laat toch, joh. Het is al bang genoeg. Luister eens hoe gestrest het klinkt.” André staat nu naast me en ik kijk hem even aan.

“Heb jij mama beer gezien?” Zijn ogen glijden van het beertje omlaag en speuren de bosjes en het pad af. “Nee, geen idee. Kan net zo goed achter ons zijn.” Ik kijk om maar zie niets. “Laten we voor de zekerheid maar wat verder achteruitgaan. Je weet maar nooit,” antwoord ik.

Plots begint André naar het pad voor ons te wijzen. Razendsnel staat ineens moeder beer onderaan de boom en kijkt ons met grote, verbaasde, maar vooral angstige ogen aan. Ze gromt. Niet zozeer tegen ons, maar vooral naar haar kleintje toe.

Ze ziet er behoorlijk gespannen uit, maar lijkt geen aanstalten te maken om aan te vallen. Niet gek eigenlijk, want in haar wereld hadden we net zo goed twee jagers kunnen zijn, en haar kindje zit boven in de boom...

Met haar hoofd omlaag wiebelt ze even wat onzeker heen en weer. Snel kijkt ze weer omhoog naar haar jong, dan weer naar ons, en besluit om maar hard weg te rennen. “Shit, mama rent weg. Als ze elkaar straks maar weer vinden,” zegt André. Met de camera in de hand staat hij nog midden op het pad. “Kom terug André. Laten we nog wat verder achteruitgaan.” Hij knikt. “Ja, we hebben ze vandaag al genoeg stress bezorgd.”

Rustig wandelen we een meter of tien achteruit en blijven dan stil staan wachten. Enerzijds om het beertje wat ruimte te geven, maar ook om aan mama te laten zien dat we geen kwaad in de zin hebben.

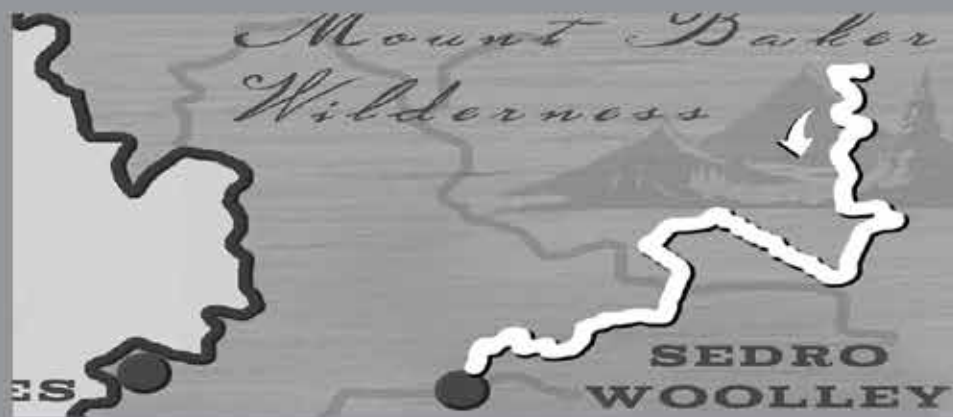
Helemaal in de top bungelt het wat tussen de dunne takken. Veel hoger kan het niet klimmen. We gaan nog verder achteruit en na een paar minuten besluit het jong dat het veilig genoeg is om naar beneden te komen. Zo snel als het omhoog ging, zo snel gaat het weer naar beneden. Met zijn voorklauwen aan beide kanten van de boom remt het zich af, terwijl het met zijn achterpoten kleine huppelsprongetjes maakt.

“Aww, wat een sweetie, hè? Je zou hem toch zo knuffelen.” Vertederd kijk ik het diertje aan. Het is een en al lenigheid. Binnen vijftien seconden staat het weer op de grond en zonder naar ons te kijken rent het in de richting waar we mama voor het laatst zagen. “Dag, baby beer!” roep ik hem na.

Kalm wandelen we dezelfde kant op. We zijn nog niet de bocht om, of we zien dat ze herenigd zijn. En... er staat ook nog een broertje of zusje naast! Dicht tegen elkaar kijken ze ons alle drie aan. Mama in het midden en aan beide zijden de kindjes. Ook het andere beertje is schattig lichtbruin. Mama daarentegen, is helemaal zwart. We kijken elkaar aan. De felle angst mag dan wel uit haar ogen verdwenen zijn, het is en blijft een moeder, ze blijft op haar hoede.

We blijven bewust stilstaan en praten in een zachte toon tegen ze. Er is geen agressie, alleen een zachte moederlijke blik. Ze draaien zich vlot om en wandelen in een drafje de helling af. Al snel zijn ze tussen de struiken verdwenen.

Heerlijk, zulke ontmoetingen!

Deel 5
De ontlading

Droplul

Na uren van traag strompelen en glibberen, komen André en ik weer aan bij de kruising met de PNT-route. Gelukkig is dit een mooi breed pad. Even blijven we staan. Blij kijk ik om me heen, maar zijn gezicht staat anders. Emotieloos staart hij in het niets. Plots kijkt hij me aan en zegt: “Nee, we gaan niet naar een dokter.”

Totaal verbouwereerd staar ik terug.

“Wat zeg je?! Echt wel! Moet je je hand eens zien!” Ik ben woedend en spuug de woorden er bijna uit.

Zonder er ook maar enigszins op te reageren haakt hij met zijn goede hand de mouw van de kunstmatig gemaakte mitella los. Zonder mij aan te kijken schudt hij zijn hoofd. “Nee, ik ga wat testen doen.” Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. “Pardon? Als we nog een uurtje die kant oplopen dan komen we gewoon bij de parkeerplaats waar al die dagjesmensen stoppen. Daar kunnen we zo een lift krijgen!” Boos en gefrustreerd gooi ik het eruit. “Een paar uur geleden zei je nog dat we hier weg zouden gaan! Weg uit deze glijpartij, weg uit de regen! We zouden naar een dokter gaan om het na te laten kijken! En, je hebt het wel steeds over je hand, maar hoe zit het met je been?!! Nou! Die lag in een hele vreemde hoek en deed ook ontzettend zeer! Moet je daar ook niet voor de zekerheid een foto van laten maken!” Ik zet mijn handen in mijn zij en kijk hem woedend aan.

Eigenwijs als hij is luistert hij weer eens niet. Met zijn goede hand begint hij op de toppen van de vingers te tikken. “Nee, geen pijscheuten. Ze zijn niet gebroken denk ik.” Hij beweegt zijn vingers, en gelijk daarna drukt hij met zijn wijsvinger een paar keer op de muis van zijn hand. Ik kijk naar zijn gezicht en ondanks de kleine grimas die hij maakt lijkt hij tevreden.

Ik word nog bozer. “Nou ja! Wat ben je toch voor een droplul!” flap ik eruit. Snapt hij dan niet wat dit met mij doet? Wat het met hem kan doen!

Hij laat zijn slechte hand los en blijft er even naar kijken. Plots kijkt hij me met haviksogen strak aan. Geen woede, geen felheid, alleen maar domme vastberadenheid die dwars door me heen kijkt. “Nee, er steekt geen bot uit of zo, en er zijn geen pijscheuten. Ook mijn vingers lijken het weer een beetje te doen. Ik denk dat het steeds koelen in die stroompjes goed geholpen heeft. De zwelling lijkt ook wat te zijn verminderd. Dus, euh, ik wil verder.” Zonder ook maar één emotie op zijn gezicht kijkt hij terug.

“Maar waarom dan? Ik bedoel, we zijn zo dicht bij de weg. Je kan het toch wel even na laten kijken? Is toch niet zoveel moeite?” Hij schudt zijn hoofd. “Nee, daarom juist. Ik denk, nou ja, ik loop liever in de regen, in plaats van in een of andere vage auto naar een nog vagere stad te rijden, waar ik helemaal niet wil zijn.” Hij kijkt alsof de beslissing al genomen is. Alsof mijn stem niet telt. Verbouwereerd staar ik hem aan. “En wat nu als we verder gaan, en het pad nog slechter wordt? Als we weer honderd bomen per uur krijgen? Wat dan? Je kunt er dan echt met die hand niet overheen klimmen of er onderdoor kruipen. Moet ik je dan dragen of zo!”

Hij zucht diep en kijkt in de richting van de PNT. Even lijkt hij te twifelen. “Je hebt een punt. Maar ik wil nu echt niet in een vage auto naar een stom ziekenhuis. Weet je nog? De vorige keer? Op de PCT? Toen ik van die Amerikaanse huisarts plotseling verplicht naar het ziekenhuis moest? Ze hielden me daar de hele dag. Allerlei vage testen hebben ze gedaan en uiteindelijk was ik ruim 2000 euro armer, maar een oplossing voor mijn klachten vinden ho maar. Nee, ik wil niet naar Amerikaanse ziekenhuizen. Ik heb daar mijn buik vol van. De eerste vraag was niet of ze me ergens mee konden helpen, maar hoe ik het dacht te kunnen betalen.” Hij slaat zijn armen voor zijn buik. Een koppige man in een gesloten houding.

Mijn boosheid bereikt een kookpunt.

“Maar een gewone röntgenfoto kan toch wel?!” Voorovergebogen en met felle geknepen ogen kijk ik hem recht aan. Regen drupt van mijn paraplu omlaag. “Waarom nou toch? Dit is toch waardeloos en geen genieten meer!” Weer schudt hij zijn hoofd. “Nee, ik wil echt niet. Maar ik weet het goed gemaakt. Mochten de trail omstandigheden straks zo beroerd worden dat het echt niet gaat, dan pakken we een zijpad naar de bewoonde wereld. Ik bedoel, dit is nu geen wildernis meer maar een park, en er zijn overal trails.”

Dat meint hij niet!

“Moet ik me daar dan maar bij neerleggen? Wat ben je toch voor een eigenwijze droplul. Totaal geen verantwoordelijkheidsgevoel. Je bent hier niet in je eentje!” Even is hij stil. Dan wijst hij naar het pad.

“Het ziet er veel breder en goed onderhouden uit. En ik wil echt niet naar weer zo’n stomme plek. Amerikaanse ziekenhuizen zijn echt beroerd. Zoals ik al zei: heb daar echt mijn buik vol van. Mijn knie en been voelen ook een stuk beter aan. Ik denk dat het wel moet kunnen. En als het niet gaat, dan kunnen we alsnog terug. Ik wil echt liever door.”

Ik ben het er totaal niet mee eens, maar blijkbaar krijg ik er geen speld tussen.

“Wil je nu wel heel goed in je oren knopen, dat je nu erg veel druk op mij aan het leggen bent. Want er is NU een keuze naar veiligheid. En als er straks wat gebeurt, ben IK degene die het dan maar op moet gaan knappen!” Blijkbaar valt het kwartje nu pas want zijn starre houding lijkt ineens te verslappen. Hij zegt verder niets. Vertwijfeld staart hij wat voor zich uit, maar blijft staan waar hij staat.

Ik geef me gewonnen en sla mijn handen omhoog. “Goed dan, maar je begrijpt dat als het ook maar een beetje een slecht pad wordt, we direct terug naar de beschaving gaan.” Hij knikt een beetje verslagen.

“Ik denk dat het alleen maar gekneusd of verstuikt is. Met de functietesten die ik net deed, nou ja, het lijkt niet gebroken. Of, misschien is het een haarscheurtje. We zullen wel zien hoe het gaat. Maar oké. Je hebt mijn belofte.”

Hoewel ik het gevoel heb dat er over me heen gelopen wordt, en dat er soms wel heel weinig inlevingsvermogen in die jongen schuilt, ga ik met veel tegenzin verder. Ik trek mijn rugzak strak en stap langs hem heen. Hier in de regen stil blijven staan en kou leiden heeft ook geen zin. Hopelijk bereiken we vanavond het meer waar we wilden staan. Daar kunnen we in ieder geval goed kamperen en beschut staan. Achterlijke vent.

Goden en geesten

Met felle ogen en haar handen in haar zij keek ze me aan. Ik houd niet van discussies, en met een diepe zucht dwaalden mijn ogen naar de grond. Even bleef ik zo staan, al snel passeerde ze me. Een beetje wiebelend en vermoeid staar ik haar nu na. Ik snap haar best, maar waarom wil ze toch niet inzien dat ik liever hier in de natuur ben, in plaats van bij een vage dokter in een vage stad? Ik heb toch functietesten gedaan? Al mijn vingers kan ik op één na gebruiken, ik kan mijn duim weer roteren, wat wil je nog meer? Maar goed, ik ben geen arts, dus ik kan er ook naast zitten. En de regen... ik ben toch al nat van die plas en al dat soppig mos.

Ik kijk nog eens naar mijn scheve vinger en krijg een idee. “Lian! Wacht even!” roep ik hard. Ze is al zeker twintig meter voor me. Boos draait ze zich om. “Wat?!!!” hoor ik terug. “Nou, kun je me helpen met een tape rond mijn vingers te zetten? Ik wil er een soort spalk van maken.” Ze schudt haar hoofd en wandelt terug. Eenmaal bij me zegt ze niets, haalt de blauwe sporttape uit haar rugzak en pakt een paar kleine rechte stokjes die langs het pad liggen. Ze breekt ze op vingerlengte af. “Doe je vingers bij elkaar.” Streng kijkt ze me aan. De knokkel is nog behoorlijk dik en met moeite duw ik de scheve vinger er tegenaan. Een felle, scherpe pijn schiet erdoorheen, maar ik houd mijn mond. Vlot legt ze een stokje boven in de plooi tussen de vingers, het andere stopt ze in de onderste plooi. “Hou dat onderste takje even vast,” snauwt ze. Braaf doe ik wat ze vraagt. Met haar bandana veegt ze mijn vingers droog en draait nauwkeurig de tape eromheen. “Zo, één spalk!” Haar stem is een beetje rustiger, maar het zal wel even duren voordat we weer een normaal gesprek hebben, denk ik.

Al snel merk ik dat met één hand door dit terrein navigeren, niet echt soepel gaat. We gaan langzaam, ondanks dat het pad redelijk goed is en we maar twee keer een omgevallen boom tegenkomen. Gelukkig is de omgeving prachtig, wat voor een aangename afleiding zorgt. Je kan zien dat we langzaam een regenwoud naderen. Overal hangen groene plakken mos aan de takken van de bomen. Ook de rotsen en grote stenen zijn er helemaal mee begroeid. Het is net een sprookjesbos. Langs het pad groeien weelderige groene struikjes. De lange bladeren van de varens tegen de rotsachtige wand lijken wel beschutting te bieden aan allerlei wezentjes. Het miezerige weer hoort daar eigenlijk wel bij, alsof we in de mysterieuze wereld van Narnia, Harry Potter of De Hobbit wandelen.

Steeds dieper komen we in dit woud terecht, en naarmate de uren verstrijken, ontdooit Lian meer en meer. Ze lacht weer en lijkt weer te genieten van de omgeving. Soms gaat onze fantasie weer alle kanten op, en verwonderen we ons over alles wat we zien.

Ineens doemen grote ronde kiezels met zand ertussen plotseling voor ons op. Grijs water raast en kolkt overal tussen de grote stenen door. De aanhoudende regen heeft duidelijk het waterniveau doen stijgen.

Ik schud mijn hoofd en blijkbaar denkt Lian hetzelfde.

“Hallo zeg! Hoe gaan we hier doorheen?” Vragend kijkt ze me aan.

Ik haal mijn schouders op, regen druipt over onze gezichten.

“Het pad komt toch echt uit het woud, en daar aan de overkant zien we het gewoon weer verdergaan. Normaal gesproken zou je hier toch echt over moeten steken, denk ik.” Vertwijfeld kijken we rond.

Ineens draait Lian zich vlot om en kijkt me strak aan. “Als jij de linkerkant van de oever checkt, dan kijk ik aan deze kant of er ergens een goede waadplek is.” Kordaat stapt ze bij me vandaan en begint rechts te speuren. Ik ga gelijk de andere kant op.

Ik merk dat mijn knie en mijn been dit niet leuk vinden. Moeizaam hobbel ik met mijn stok tussen de stenen door. Iedere keer dat mijn enkel door een ronde steen naar één kant geduwd wordt, volgt er een steek in mijn knie. Verbeten bijt ik op mijn tanden en mijn lippen vernauwen zich.

Steeds vaker komt bij me het gevoel omhoog dat iets me doelbewust wil tegenhouden, dat ik deze reis niet mag maken. Even kijk ik naar de hemel. Goden en geesten zijn niet zo mijn ding, maar ik zou er bijna iets mee gaan hebben.

Even schiet Roos in mijn gedachten. Maar... dat toch niet? Nee, dat is een lieverd. Haar geest zal me toch geen kwaad willen doen. Ze zal me eerder willen behoeden voor nare dingen. Of, wacht eens even... betekent dat dan, dat ze allerlei moeilijke dingen op mijn pad zet, JUIST om me te laten zien dat deze trail misschien niet zo handig voor me is, gezien mijn been, hand en al het andere? Dat het beter is als ik ermee zou stoppen? Om mezelf niet verder in de narigheid te brengen? Even schud ik mijn hoofd om die gedachte van me af te zetten. Hoe kom ik bij dit soort gedachten? Zo is ze nooit geweest. Als ze hier, nu, met ons was geweest, wat ook de bedoeling was, dan zou ze met haar enthousiasme en energie ons erdoorheen hebben geholpen. Nee, het zullen wel mijn eigen beslissingen zijn die ik van tijd tot tijd maak. Gericht op het halen van het doel. Doorzetten ondanks alles.

Het stelt me in staat om vaak het onmogelijke te doen, en veel verder te komen waar anderen al lang gestopt zijn. Maar handig is dat soms niet. Het vergt wel veel van mezelf. En nu ook van de relatie, merk ik.

Het sterkt ons, maar sloopst ons soms ook.

Onbewust draai ik me om en kijk in haar richting. Ze wenkt me.

Even later ben ik bij haar. “Wat dacht je hiervan? Dit zou misschien kunnen?” Ze wijst met haar wandelstok naar een breed stuk in de rivier. Mijn ogen glijden over het oppervlak. Langzaam begin ik te knikken.

“Niet veel rimpels en geen schuimkoppen. Betekent wel dat het waarschijnlijk dieper is,” antwoord ik. Ze knikt. “Ja, maar met al dat grijze water kan ik de bodem toch niet zien. Iets beters kwam ik niet tegen. Jij?” Ik schud nee.

“Oké, laten we het er dan maar op wagen,” vervolgt ze.

Die beslissing had ze zo te merken al genomen, want er is geen spoor van twijfel in haar gezicht te zien.

“Sta je stevig?” vraag ik. Halfnaakt staan we tegenover elkaar in het water. De ijskoude stroming reikt al tot ons kruis en snijdt dwars door onze huid. Stevig houden we elkaar bij de onderarmen vast, en vormen zo een menselijke brug. “Ja, ik sta stevig. Nu moet jij een stap opzij doen.”

Ik til mijn voet op en wil een stap opzij doen, maar de stroming denkt daar duidelijk anders over. Meteen wordt mijn been naar achteren geduwd en verlies ik mijn evenwicht. Snel vangt ze me op zodat ik niet onderuitga. Met volle kracht duw ik mijn been weer naar voren en stamp het hard op de grond naast me. Met mijn voet wiebel ik tussen de stenen. Ja, hij zit vast. Even kijken we elkaar aan en gaan dan verder. Nu doet zij een stap opzij. Ook zij heeft moeite met de stroming, maar zolang er tenminste drie benen stevig op de grond staan - in een soort driehoek - dan is de kans om omgeduwd te worden vrij klein. Maar toch, dit is een pittige stroming. Geconcentreerd stappen we één voor één opzij, totdat ze een stap doet en het water plots tot aan haar navel komt en bijna meegesleurd wordt. Gelijk ga ik verder tegen de stroom in hangen, zodat ze meer steun heeft. Snel trekt ze zich aan mijn armen opzij. “Oeh! Oh, oké! Ja! Ik sta.” Opgelucht kijkt ze me aan. Nog een stap, en nog een. Langzaam werken we ons opzij terwijl de rivier zijn best doet om ons onderuit te trekken of omver te duwen. Mijn benen zijn ijskoud en willen echt niet meer. Mijn hoofd zegt: “Maak een stap.” Maar zo langzamerhand wil min been alleen maar blijven staan. Alsof het een eigen wil heeft. De kou heeft alle energie eruit getrokken. Bij haar speelt hetzelfde. Gelukkig is het niet ver meer, en met een zucht van opluchting bereiken we eindelijk de oever. Al rillend van de kou kijken we naar de wilde rivier.

“Dat was te riskant,” zegt Lian. “Ik had hier echt niet willen zwemmen. Moet je kijken hoe hoog het water staat! Als ik had geweten dat het zo diep was, dan had ik wel verder omgelopen om een betere doorwaadbare plek te vinden.” Ze ploft neer op een steen en begint haar benen te wrijven, in de hoop dat er weer wat bloed in komt.

Ik kijk omhoog. De regen blijft maar vallen en nergens zie ik een opklaring. “Kom,” zeg ik, “laten we ons snel aankleden en gaan wandelen, dan worden we tenminste warm.”

Na een lange, vermoeiende dag komen we uiteindelijk tegen schemertijd aan bij Baker Lake Campground. We hebben het gehaald, maar... we zien niemand?! Alle plekken zijn leeg!

Snel lopen we door naar een caravan waar het bordje ‘Camp Warden’ voor staat en kloppen aan. Een vrouw van in de vijftig met lang, gelig haar kijkt ons verbaasd aan. “Hi, ik ben Cindy, de campingbeheerder, maar... jeemig, jullie zijn echt doorweekt zeg. Kom snel binnen!”

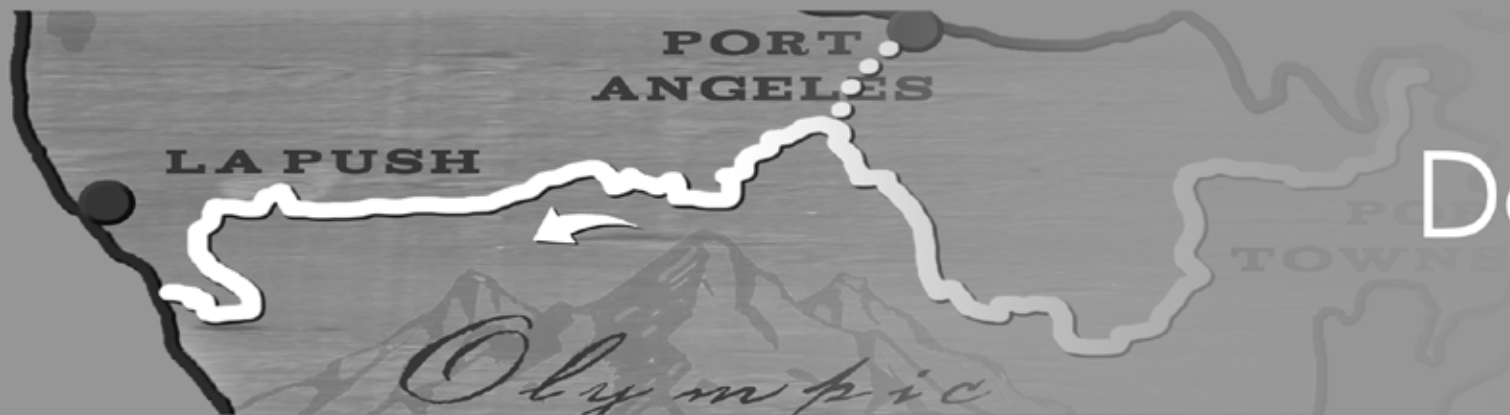
Zo koud als het buiten is, zo warm is het binnen.

“Trek al je natte spullen maar even uit en ga voor het kacheltje zitten.

Doe maar rustig aan. Ik ben toevallig net soep aan het maken. Dat warmt jullie wel op.” Die mooie zachte grijns op haar gezicht laat zien dat ze het echt meent.

Ze is als een moeder die zich over een paar kleine kindjes ontfermt, zo verwent ze ons. En voor het eerst denk ik bij mezelf:

“Welke god dit ook is, het is wel degelijk met ons.”

Deel 6
De belofte

Verborgen bagage

Beneden, in het logeervertrek van Tim en Jeannie, sorteren André en ik onze spullen. We mochten hun adres gebruiken om dingen naartoe te sturen, en het lijkt nu wel een depot! Overal staan dozen met allerlei nieuwe buitensportspullen, zoals mijn wandelschoenen uit Nederland! Hoewel... die heb ik nu eigenlijk niet meer nodig. Een ultralichte rugzak, een tent, allerlei kleding en handige gadgets van merken die we thuis niet kunnen krijgen.

Het is een feest om hier doorheen te gaan. Ik ben niet zo van shoppen, maar in een buitensportwinkel raak ik altijd de tijd kwijt. En vanmiddag mogen we van Tim en Jeannie hun auto lenen. We gaan het centrum van Seattle bekijken, want dat is niet alleen leuk om te zien, er staat daar de grootste buitensportwinkel van Amerika! Kun je je dat voorstellen? Het heet REI. Een buitensportzaak zo groot als een enorm warenhuis! Downtown Seattle is dan wel leuk, maar ik denk dat we het langst in de REI zullen zijn!

Met mijn nieuwe lichtblauwe wandelbroek in mijn handen - want tja, ik ben tenslotte CookieMonster - draai ik me naar André toe.

“Wat zullen we de komende weken gaan doen?” Vrolijk kijk ik hem aan. “Ik bedoel, we zouden nu eigenlijk dwars door Olympic National Park gaan wandelen, helemaal naar de kust. Maar gezien je blessure, wat dacht je ervan om daar een paar dagtochtjes te doen? Dan huren we een auto, en kunnen we op ons gemak nog steeds de Hoh Rainforest, Hurricane Ridge, Ruby Beach en al die andere mooie plekken waar we doorheen zouden wandelen zien?”

Ja, dit lijkt me een uitstekend plan. Samen weer net als vroeger op avontuur gaan en allerlei mooie dingen ontdekken. Gewoon weer lachen en vrolijk hand in hand in het zonnetje liggen. Of zwemmen in de zee of een meertje! Heerlijk lijkt me dat. Een mooie afsluiting van de reis! Ik geniet bij de gedachte alleen al. Ik ben benieuwd wat hij ervan vindt.

Een beetje wazig kijkt hij me aan, alsof hij in de verte staart en zijn gedachten aan het ordenen is. Hij moet wel vaker wennen aan verandering, maar deze stilte duurt wel erg lang. Waarom zegt hij niet gewoon spontaan ja? Het is toch een erg goed idee?

Ik krijg er een ongemakkelijk gevoel van en vraag: “Nou? Wat denk je?” Zijn felblauwe ogen staan weer helder. Strak maar zacht kijkt hij me aan. Hij neemt een lange ademteug en zegt:

“Ik wil het afronden.”

Even valt er een korte stilte.

“Voor Roos,” vervolgt hij zachtjes.

Heel even stokt mijn adem. Dit zag ik niet direct aankomen.

“Het voelt niet goed als ik nu stop. Je idee is erg leuk, en normaal zou ik ja zeggen, maar Roos zou met ons meelopen, en ik heb het gevoel dat ik faal als ik haar niet naar de oceaan draag.”

Bevroren kijk ik hem aan. Dus dát zat achter die haast onmogelijke drijfveer van hem.

Het is alweer een paar dagen geleden dat ik aan Roos dacht. Maar dat was maar even, bij de wilde rozenstruik. Ik had ook al een tijdje geen volgvogel gezien. Of... misschien was ze er wel, maar zag ik ze niet meer? Het is ondertussen al eventjes geleden dat ze stierf en er is tijdens deze tocht zó veel gebeurd. Vreemd, hoe tijd het ene moment stil lijkt te staan en het andere moment wel drie keer zo snel lijkt te gaan.

In gedachten dwalen mijn ogen wat naar de grond. Hoe zou zij het hebben gevonden? Als we gewoon mijn plannetje zouden doen? Haar kennende zou ze ook door willen zetten. Ze is wat dat betreft net haar vader, een echte doorzetter. Maar aan de andere kant is ze ook een hele nuchtere realist. En gezien de huidige omstandigheden, zou ze het denk ik wel jammer hebben gevonden dat we niet alles uit zouden lopen, maar zich zeker achter mijn plannetje hebben geschaard. Daar ben ik zeker van.

Ik mis Roos. Was ze maar hier, dan hadden we hem samen op andere gedachten kunnen brengen. Eén vrouw is bij hem gelijkwaardig, en in de meeste gevallen gaat hij mee in wat ik vraag. Maar met twee vrouwen volgt hij meestal wat we besluiten. Daar is hij dan wel weer makkelijk in. En daarbij, als ze hier was, dan had hij ook geen missie, en dan weet ik zeker dat het mijn plannetje zou zijn geworden.

Onbewust neem ik een diepe ademteug. Ergens had ik zijn gedachten wel kunnen verwachten. Dit is blijkbaar belangrijk voor hem. Belangrijker nog dan ik van tevoren had ingeschat. Blijkbaar cijfert hij zijn pijn weg omdat hij denkt dat dit is wat hij moet doen om haar te eren.

Het laatste grote avontuur dat we samen beleven.

Hij liet thuis al eens vallen dat het hem prachtig zou lijken om helemaal aan het eindpunt, bij de open oceaan, daar met haar te staan en dat moment gezamenlijk te delen. Met z'n drieën, na een fantastisch avontuur, een heerlijk slotmoment dat van ons was. Iets dat we met z'n drieën eeuwig zouden delen.

Tijdens de reis praatte hij weinig over haar, maar blijkbaar zit het diep. Zachtjes schud ik mijn hoofd en kijk hem mild aan.

“Roos...” Liefdevol komt het over mijn lippen.

Langzaam laat ik de CookieMonster-broek uit mijn handen vallen, doe een stap naar voren en sla mijn armen om hem heen.

“Mannetje toch...”

Even staat hij stil, met zijn armen stokstijf naast zich, maar dan ontdooit hij. Zijn ene arm slaat hij om mijn rug en met de andere begint hij voorzichtig mijn haar te strelen.

Een tijdlang blijven we zo staan.
En zonder iets te zeggen is ons besluit genomen.

Deel 7
Het licht

Vriendjes uit Alaska

“Hoi, lieve ottertjes, goedemorgen! Leuk dat jullie er ook zijn. Komen jullie ons even gedag zeggen?” zegt André zachtjes. Hij glimlacht naar hen en steekt een vinger in het water, in de hoop dat ze eropaf komen. Het lijkt te werken. Langzaam zwemmen ze onze kant op.

De havenmeester, die ons nu de Quillayuterivier bij La Push overzet, ziet ze ook en mindert gelijk vaart. Sierlijk komen de otters langs ons bootje zwemmen. Even met het hoofdje boven water en dan weer onder, gevolgd door hun rug. Op en neer. Een beetje zoals een zeeleeuw of dolfijn dat doet. Soms, hangen ze ook even stil met hun hoofdjes boven water, en kijken dan nieuwsgierig om zich heen. Telkens als ze boven komen glinstert hun donkerbruine vacht prachtig in de zon, alsof er kleine schitterende diamantjes aan kleven. Het zijn er drie: twee grote en een kleintje.

André draait zich naar me toe. “Als het kon, zouden dit mijn huisdieren zijn. Niet letterlijk in huis, maar gewoon in een meertje voor de deur of zo.” Hij begint ondeugend te kijken. “Toch maar naar Alaska of Noorwegen verhuizen?” Met een knipoog kijkt hij me aan.

“Ja, en dan wil je zeker ook iedere ochtend een eland in je tuin, die mijn aardbeien aan het opeten is,” zeg ik er lachend achteraan.

“Nou, misschien een paar fretten dan? Die zijn ook leuk speels...”

Weer die ondeugende Indiana Jones-grijns. Grijnzend schud ik nee.

Hij heeft het er wel vaker over gehad, of over een paar husky's om mee op pad te gaan. Maar nee, we zijn gewoon te vaak weg om die dieren een goed leven te kunnen geven. Misschien doen we het wel wanneer we oud zijn.

Onbewust gaan mijn gedachten terug naar onze tijd in Alaska. Toen waren we ook zoekajakgidsen, en begeleidden tien dagen lang een groep deelnemers door de afgelegen fjorden in het zuidelijke deel van de Kenai Fjords. Een plek waar veel gletsjers in zee uitkomen en grote ijsbergen drijven. Naast de zeehonden en dolfinen, die regelmatig vlak bij de kajak nieuwsgierig poolshoogte kwamen nemen, werden we onverwachts door een familie otters begroet.

We hadden net onze kajaks op de kant getrokken om te gaan lunchen, toen een gezinnetje van zes otters hetzelfde besloot te doen.

Plots plonsden ze uit het water. Een van de grote otters had een flinke vis stevig in zijn klauwen en trok die aan de kant. Op de oever begon hij ermee te spelen, en wanneer de kleintjes erin wilden happen, jongleerde hij de vis omhoog. Snel draaide hij in het rond, terwijl de kleintjes om hem heen leken te dansen. Iedere keer als ze bijna een hap konden nemen, huppelde hij met ‘zijn prijs’ weer een stukje de andere kant op.

De groep wierp ons even een vluchtige blik toe, maar de vis had duidelijk meer prioriteit. “Oh, het zijn maar mensen. Die zijn traag...” zullen ze wel gedacht hebben. Uiteindelijk legde de grote otter triomfantelijk de vis op de kiezels, en mochten de kleintjes erbij. Het was best grappig. Terwijl wij aan onze boterhammen met kaas zaten, zaten zij, op nog geen twintig meter bij ons vandaan, aan een verse portie sashimi.

Het schorre, harde gekras van de reiger aan de oever brengt me weer in het heden. In de baai is het water volledig glad. Met trage vleugelslagen vliegt hij er laag overheen. Starend naar het spiegelbeeld is het net alsof hij op z'n kop vliegt. Op het geluid van het bootje na is dit echt een serene plek.

Het is hier zó fijn aan deze wilderniskust. Zo anders dan de afgelopen maanden in de bergen en de wouden. De geur van de oceaan, het rottende kelpwier, het geluid van de kiezels onder je voeten...

“Even opletten, we gaan nu aan wal,” hoor ik de havenmeester zeggen. Ik draai me om, ga wat rechter zitten en kijk naar de oever. Even geeft hij wat meer gas en voor ik het weet, glijden we aan land. Gelijk staat hij op, stapt met zijn laarzen naast het bootje in het water en pakt een touw.

Eenmaal aan land trekt hij er nog wat aan, waarna hij ons gebaart om eruit te komen. Vlot staan André en ik op de oever en bedanken hem voor de overtocht. Gelijk duwt hij snel de boot weer af en is weer vertrokken, een V-vormige streep achter zich latend.

We wachten, en niet veel later zijn de vijf musketiers weer samen. Gelukkig hebben zij ook de leuke rivierotters gezien. Vrolijk starten we de dag en maken de ene grap na de andere. Hoe kan het ook anders? We zijn allemaal samen, en zien mooie, vrolijke dieren. Het landschap is werkelijk adembenemend en we starten op een heerlijk hard zandstrand! Alleen nog maar vandaag en morgen!

Wat kan er nu nog misgaan?

Stelletje idioten!

Mijn optimisme van daarnet verdwijnt al snel. Gisteren zagen we het al in de verte, de donkere luchten ver weg op de oceaan. Nu is het hier. *“Misschien een beetje regen rond het middaguur,”* dacht ik nog. Maar het komt nu werkelijk met bakken naar beneden.

Ondanks dat we vroeg zijn gestart, was het eigenlijk ook te laat. Ja, we hadden het eerste bootje. Nee, het tij staat al veel hoger. Eigenlijk zouden we hier pas vanmiddag aankomen, en dan was alles gunstiger. Maar goed, we hebben nu een halve dag extra. Het water stijgt al flink, en wanneer we aan het einde van het mooie zandstrand komen, blijkt dat we nog maar net door de ‘Hole in the Wall’ kunnen, een grote boog die in zee steekt. Veel tijd om van deze prachtig mooie rotsformatie te genieten is er niet. Want vanaf hier wordt het bar en boos.

Eenmaal om de bocht zien we golven met grof geweld tegen de rotsen beuken. Het is alsof ze elk moment alles willen verslinden, alsof de zee ons elk moment op wil slokken. Gelukkig komen ze nog niet tegen de wanden, en kunnen we er nog net langs lopen, maar het onrustige gevoel dat ik bij het begin van dit kusttraject had, keert in volle hevigheid terug. Ik kan hier toch nog wel uitkomen? Mijn hart begint sneller te slaan. Jachtig kijk ik naar de steile wanden om me heen, zoekend naar een uitweg. Maar die is er niet. Voorzichtig stappen we naar voren.

De vloed neemt nu echt in snelheid toe en na een half uur lopen we al constant in de zee. Niet diep nog, maar toch. We lachen erom, maar eigenlijk is dit domheid ten top. Het liefst ga ik terug. Even kijk ik om. Terug, door ‘Hole in the Wall’, kunnen we al niet meer. Het water staat daar nu zo hoog dat we er tot aan onze middel doorheen zouden moeten waden. En met die hoge golven is dat echt geen optie, je zou dan zo meegesleurd kunnen worden. Nee, we moeten verder!

Teleurgesteld en vol onbegrip schud ik mijn hoofd. Ik draai me terug naar waar ik zo doorheen moet. Grote aangespoelde bomen liggen kriskras over elkaar op de rotsen en tegen de wanden opgestapeld. Ze hebben geen bast meer en zijn spekglad. Seth en Moose klimmen erop en proberen, met hun armen helemaal breed, stapje voor stapje boven op een megastam hun evenwicht te bewaren. Gelukkig hebben de golven nog geen vat op ze.

André klimt er nu ook bij en ik hou mijn hart vast. Dit is toch niet normaal meer? Straks valt hij nog, en dan? Hoe halen we hem hier dan uit? Wat bezielt ze toch?! Bugs kijkt lachend om. *“Wat een avontuur, hè!”* Ook zij maakt aanstalten om omhoog te gaan. Heeft ze dan helemaal niet door hoe ernstig de situatie is? We kunnen straks nergens meer heen!

Ik zie alleen maar steile wanden naast me, één grote hindernisbaan van obstakels voor me, en enorme oceaangolven die er knalhard tegenaan slaan, terwijl de wind giert en de regen snoeihard naar beneden komt. En of dat nog niet erg genoeg is, als je langs de waterrand probeert te gaan, is de kracht van het water zo groot dat het je aan je benen mee de oceaan in wil trekken.

Welke keuze heb ik nog?!

Veel tijd om na te denken is er niet, maar hun route is voor mij geen optie. Veel te glad. In plaats daarvan besluit ik voorzichtig een weg langs de rotswand te zoeken. Stap voor stap glibber ik over het dikke, opgestapelde rottende kelpwier dat op de vloedlijn ligt. Soms zak ik er diep in weg, waardoor allerlei kleine vliegjes omhoogvliegen.

Het gaat langzaam en af en toe moet ik me tussen een paar stammen heen wurmen. Gestaag kom ik verder. Al die tijd kijk ik steeds naast me omhoog, om maar bevestiging te zoeken dat alles nog oké is daar. En dat er niet iemand vanaf is gegleden, of weg is geblazen.

De regen slaat genadeloos naar beneden en nergens is een schuilplek te vinden. Ondanks onze Gore-Tex-regenkleding is het onmogelijk om droog te blijven. Onze eigen transpiratie, plus de luchtvochtigheid van tegen de 100%, maakt alles nat vanbinnen.

Alles is doorweekt. Ik ben nat tot op het bot!

Langzaam komen we bij een rotspunt, en bij iedere stap die ik zet raak ik steeds verder leeg. Niet alleen van de kou die mijn lijf binnendringt, maar vooral ook van de spanning en concentratie. *“Hoe ver is het nog!!!”* roep ik. *“Wat zit er achter die rotspunt? Kunnen we daar überhaupt nog wel lopen?!!!”* roep ik er hard achteraan.

Maar boven al het geruis en gebulder hoort niemand me. Ze zijn een stukje voor me. Ik hoop maar dat ze op me wachten.

Wat later staan ze stil, en wanneer ik bij ze ben komt mijn ergste vrees uit.

“Ja, en wat nu?!!!” roep ik fel, door het harde windgeruis en het spatten van de golven om me heen. Je ziet ze om zich heen kijken. Niemand heeft een antwoord. Het water staat bijna tot aan onze knieën en we staan letterlijk met de rug tegen de wand.

Splash! Weer een grote golf die tegen ons aanslaat. We kunnen ons amper staande houden. “Stelletje idioten!!!” Vol frustratie en angst gooi ik het eruit. “Nog even en één van ons verdwijnt écht een keertje in de golven!”

Een reactie krijg ik niet. Ze bibberen allemaal van de kou.

Het is Seth die het als eerste ziet. Hij wijst naar een donkere plek wat verderop langs de wand. Het ligt wat hoger, net boven de vloedlijn. “Kijk, daar!” Hij draait zich naar ons om. “Daar kunnen we misschien schuilen!” Ik zie wat hij bedoelt en opgelucht haal ik adem.

We blijven dicht bij elkaar en worstelen ons de laatste honderd meter naar de plek in de wand. André en ik lopen zij aan zij, en moeten elkaar regelmatig ondersteunen om maar niet om te vallen door een golf, of weggetrokken te worden door het terugkerende water. Snel gaan we niet, en arriveren dan ook als laatsten.

Het blijkt een klein holletje in de wand te zijn. Niet groot, maar we passen er gelukkig net in. Als vijf haringen in een ton kruipen we dicht tegen elkaar aan. Onze benen passen er niet bij en steken naar buiten. Gelukkig heeft de rest van ons lichaam tenminste geen last meer van de regen, en komen de golven waarschijnlijk niet tot hier. Nu we eenmaal zitten, merk ik dat er een mengeling van opluchting en onzekerheid ontstaat.

“Ja, en nu?” vraag ik weer. Ze kijken elkaar allemaal een beetje schaapachtig aan, inclusief André. “Ik denk dat we hier maar moeten wachten totdat het weer eb wordt,” zegt Moose. “Maar dat is nog zeker vijf uur!” flap ik er ongelooft uit. “Dit is nog maar opkomende vloed!”

Onrustig probeer ik me in deze situatie staande te houden, maar ik kan geen kant op! Grote golven slaan keihard voor me op rotsen en boomstammen, met een kracht die me regelmatig de adem beneemt. Dit is echt niet leuk!

“Waarom moeten jullie mannen toch altijd doorgaan! Ik wilde dit helemaal niet! Waarom heb ik me laten overhalen?!” Boos draai ik me om en kijk ze aan. “En Sam, waarom ging jij hierin mee? Dit gaat toch nergens meer over?! Zagen jullie gisteren dan niet dat het nu volle maan is en dat dit een springtij is? Het water kan wel degelijk tot aan hier komen!”

Ik krijg geen reactie. Verkleumde, witte gezichten, waar al het bloed uit lijkt te zijn verdwenen, kijken me wat ongemakkelijk aan. Mijn woorden lijken op dovemansoren gericht.

We zijn allemaal helemaal doorweekt. Ik krijg het koud, maar ik durf mijn reservekleren niet aan te trekken. Als die ook nat worden, heb ik geen droge reserve meer... geen levenslijn voor wanneer ik echt onderkoeld raak.

Boos en zwijgend prop ik een mueslireep in mijn mond en staar naar mijn gestrekte benen. Gestraag plent de hoosbui erbovenop. Er zit niets anders op dan dit uit te zitten. Verder- of teruggaan heeft geen zin, bijna de hele kustlijn staat nu onder water.

Drie uur later besluiten we om onze tocht weer voort te zetten. Het water begint langzaam terug te trekken. Zij durven het aan, en ik wil hier zo snel mogelijk weg. We hebben geluk, want zo hoog als het water stond, zo snel trekt het ook weer weg en we krijgen steeds meer plek om te lopen. Gelukkig duurt het niet lang voordat we Chilean Memorial Camp bereiken.

Wanneer we aankomen, merk ik dat ik nog steeds heel erg boos en teleurgesteld ben. Acht kilometer. ACHT KILOMETER hebben we vandaag nog maar afgelegd!

Hadden we maar vlak voor ‘Hole in the Wall’ een tijdelijk kamp opgezet, aan het einde van Ruby Beach. Gewoon, zoals afgesproken de getijdetabel volgen, en deze storm afwachten. Dan hadden we nu prima met eb heel veel kilometers kunnen maken. We konden dan veel verder richting de zee gaan, waar geen grote obstakels liggen en je gewoon over de vlakke rotsen en het strand kon wandelen.

Waarom liet ik me ook meeslepen? Triest schud ik mijn hoofd heen en weer. Acht kilometer... En waarvoor!

Ook de anderen zitten er helemaal doorheen. Ze willen niets liever dan hun tent opzetten en in een droge, warme slaapzak kruipen. Tussen de bosjes vinden we een aantal beschutte plekken en we spreken af dat het alleen maar voor een uurtje of twee is. Gewoon weer even warm worden en een klein slaapje doen om bij te tanken. Daarna gaan we verder naar onze geplande bestemming: Norwegian Memorial Camp, waar we een vergunning voor hebben.

Maar al snel blijkt dat we helemaal stuk zijn en hier gewoon willen blijven staan. Er is hier verder niemand. Het vooruitzicht om uit de warme slaapzak te stappen, een natte tent in te pakken, om vervolgens in de stromende regen over een moeilijk strand te moeten lopen... Nee, dat gaat hem niet worden. Daar zijn we het allemaal over eens. Iedereen blijft liggen en binnen een paar minuten hoor je iedereen slapen.

Morgen is het de 13e...

Ze kunnen me wat!

Als de omstandigheden net zo zijn, hou ik voet bij stuk.
Dan maar een dag later eindigen.

Veiligheid eerst!

De Pacific Northwest Trail

- Deel 1: De schaduw
- Deel 2: De vreugde
- Deel 3: De pijn
- Deel 4: De wildernis
- Deel 5: De ontlading
- Deel 6: De belofte
- Deel 7: Het licht

